

KOMMUNISTISK POLITIK

Nr. 7
Juli -
august
2015
19. årg.

TEMA: Stop V(DF)-regeringens offensiv!
Euroens Forenede Stater år 2025
Kvælergreb på Grækenland

GRÆKENLAND SIGER OXI IGEN!

Det græske folk vil rejse sig igen

Under 2. verdenskrig udplyndrede Hitlertyskland Grækenland, stjal landets guld og fødevarer og forårsagede en hungerskatastrofe. Det er aldrig betalt tilbage, og heller ingen krigsskadeserstatninger. Nu fortsætter EU udplyndringen, eller rettere kernen af eurolande med kansler Merkel i spidsen, mens hele Europa og det meste af verden med forbløffelse har set akt efter akt i den græske tragedie rulle over skærmen.

Aftalen mellem eurolandene og den græske regering er en slaveaftale, der stjæler det græske arvesølv, blandt andet i form af omfattende privatiseringer af kulturklenodier (der også er verdensarv) foruden havne og lufthavne. Der kræves derudover en lang række reformer af pension, skatter og arbejdsmarkedet m.v. Det vil kunne udløse et stort eurolån, der kan sikre røven på de græske banker og kreditorenes afbetalinger med renter og renters rente.

Trojkaen er tilbage og dikterer hvert eneste komma i græsk lovgivning og politik.

Denne aftale er langt værre end det, som grækerne forkastede ved folkeafstemningen den 5. juli. Den vil forstærke nedskæringspolitikken dramatisk og påføre befolkningen nye ekstreme lidelser. Det er den almindelige befolkning, som skal betale. De rige grækere, der i forvejen har plyndret landet, er sikrede af EU. Dermed vil Grækenland synke ned i en status som eurokoloni, blive et lavpris-turistland med billig slavearbejdskraft, en nation uden håb og fremtid.

Alexis Tsipras' slagord om, at nu skulle EU og eurozonen forandres til det bedre, er blevet eftertrykkeligt trampet ned på plads. EU og euroen er monopolernes og bankernes projekter, og har aldrig været folkenes. De kan ikke laves om med en valgsejr imod sparepolitikken i det ene eller andet land.

Syrizas og meningsfællerne i det reformistiske Europæisk Venstreparti har slået på trommer for en drøm om 'et progressivt EU' og 'en solidarisk euro'. Den ligger nu i ruiner, afsløret som illusorisk, som folkebedrag. Der er ingen fremtid for folkene i EU og euroen.

Det græske folk må med pistolen for brystet igen sige OXI og rejse sig mod Merkel og Co.s udplyndring - og denne gang

tage skridt til at forlade EU, euroen og USA's og EU's militæralliance NATO. Altså søge virkelig blokuafhængighed og alliancefrihed.

Statsbankerot, en ny valuta, kontrol med banker og kapital, og nye internationale forbindelser – det er den eneste mulige vej ud af det bundløse gældsmorads og en ydmygende eksistens på knæ, som Merkel og Co. har dikteret. Det er eneste chance for at sikre national uafhængighed, og for at grækerne selv kan bestemme deres fremtid.

Men det er også en usikker, vanskelig og farefuld vej, fuld af modstand fra EU, USA og international kapital – og fra den græske reaktion, som før har organiseret militærkup og brutal undertrykkelse af de progressive kræfter.

Alexander Tsipras har kapituleret. Han lagde alt i en drøm om at forandre EU til noget progressivt – og har ingen planer for et Grækenland uden for EU og i strid med de mægtige kræfter i EU. Hans rolle i græsk og europæisk politik – indbefattet som præsidentkandidat til EU for Europæisk Venstreparti – vil være udspillet.

De folkelige kræfter og venstrekræfterne i hvert enkelt land må drage deres egne konklusioner af det græske drama og EU- og eurotroppens selvafløsning. De må hver især – med støtte fra de samme solidariske kræfter i Europa – finde deres egne veje til at løsrive sig fra EU og fra euroen og alle deres nyliberale institutioner, der dikterer folkene deres skæbne og tilintetgør enhver national selvstændighed. Og som efter deres plan vil realisere 'Euroens Forenede Stater' – den fuldstændigt udbyggede økonomiske, monetære og politiske union i 2025.

'Drømmen' om at ændre EU indefra er latterligt naiv. Hvad mener Enhedslisten – det danske medlem af Europæisk Venstreparti? Skal EU og euroen 'reformerer' gennem strukturelle ændringer – eller skal projektet bekæmpes?

I Danmark har vi fortsat en stærk bevægelse for ikke at deltage i euro'en og for at trække os ud af EU. Den repræsenteres ikke mindst af Folkebevægelsen mod EU. Den kan kun blive stærkere at EU og eurogruppen entydigt har vist sig som skurken i tragedien.

Redaktionen 14. juli 2015

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

Facebook: KPnetavisen

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser 2015
Halvår (6 nr.) 250 kr.
År (12 nr.) 450 kr.

Institutioner
1 år 600 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Næste nummer udkommer
14. august 2015
Deadline næste nr. 07.08.15

FV2015: Flere stemte blankt i protest

Antallet af blanke og ugyldige stemmer ved folketingsvalget i 2015 var rekordhøjt – godt en procent af samtlige afgivne stemmer.

Den blanke stemmeseddel opfattes i stadig højere grad som en klar mulighed for protest, for at tilkendegive utilfredshed med de konkrete valgmuligheder, enten mod blokke eller partier. Der er klart nok tale om små tal, men nok til, at det entydigt kan konstateres, at andelen af blanke proteststemmer vokser i takt med utilfredsheden med både 'rød' og blå blok.

Blanke stemmer er internationalt anset som udtryk for protest.

Voksende blank protest

Ved valget under besættelsen i 1943 opfordrede det forbudte kommunistiske parti DKP til at stemme blankt. Det blev dog kun fulgt af 0,5 procent, selvom DKP's opslutning i befolkningen rent faktisk var langt større.

I den relativt stabile politiske periode i nogle årtier efter krigen holdt antallet af blanke og ugyldige stemmer sig på under en halv procent.

Det har ændret sig ved de senere valg og er nu fordoblet. I 2011 stemte 22.815 blankt, mens det i år var 30.209, altså en væsentlig stigning. Sammen med 9.859 andre 'ugyldige stemmer' – hvor stemmesedlen er skrevet over med et slogan eller lignende – var det 1,15 pct. af dem, der rent faktisk afgav en stemme ved folketingsvalget, der valgte ikke at stemme på nogen af de foreliggende muligheder.

Antallet af andre 'ugyldige stemmer' er faldet siden 2011, hvor der optaltes 11.492.

Ikke flertal bag blå blok

Knap en halv million har slet ikke mulighed for at stemme ved folketingsvalg, selvom de lever, bor og arbejder i Danmark, ofte i mange årtier eller hele deres liv. Altså i første række indvandrere og tilflyttere uden statsborgerskab.

Sammen med den kendsgerning, at hovedparten af de stemmeberettigede, som vælger ikke at stemme, ikke tilhører de bedst stillede i landet, betyder det, at der er en væsentlig social skævhed ved valgene.

Selvom Dansk Folkeparti har haft stor fremgang, er den ikke større end de gamle blå regeringspartier Venstres og Konservatives tab. Blå blok har ikke et klart befolkningsflertal bag sig. Snarere vil den kommende blå regering fra starten have et flertal i befolkningen imod sig.

I alt stemte 3.556.545 personer ved folketingsvalget. Det er godt 20.000 færre end i 2011. Stemmeprocenten gik tilbage med næsten to procentpoint – til 85,8 pct. mod 87,72 pct. i 2011. Den var lavest i Brønshøj i Storkøbenhavn og højest i Nordsjælland.

Det er næsten umuligt at vurdere, hvad der ligger i dette fald i stemme-

deltagelsen. Der har også været politiske kampagner, der har opfordret til at boykotte valget i protest. Nogle har simpelthen brændt deres valgkort. Også islamistiske fundamentalister har opfordret til valgboykot.

Arbejderpartiet Kommunisterne var det eneste politiske parti, som ved dette valg opfordrede til at stemme blankt som protest mod både blå og 'rød' blok, og at der ikke var opstillet noget progressivt alternativ.

At skabe en samling og bred modstand mod den nye blå regering rykker nu helt frem på dagsordenen. Det bliver kamp mod regeringens fortsatte nyliberale EU-dikterede nedskæringspolitik og hetz mod befolkningsgrupper som f.eks. flygtninge, arbejdsløse og kontanthjælpsmodtagere, og samtidig kamp mod det falske socialdemokratiske-radikale alternativ.

VI VIL FRED HER TIL LANDS – UDEN KAMPFLY

At brænde hekse er en barbarisk tradition, så lad os hellere gøre som politikerne – og brænde 30 milliarder af.

Derfor fattede man et krigsfly af i Århus Sct Hans aften. Arrangørerne var Sølystgades Beboerforening og Århus mod krig og Terror.

Thomas Kruse, bød velkommen med ordene: *Vi vil fred her til lands, men det er jo aggressive våben der her er tale om, og det er det helt omvendte der sker, når politikerne med køb af krigsfly vil binde Danmark til at føre krigspolitik mange år frem.*

Vi synes det er helt vanvittigt. Skulle vi ikke hellere bruge pengene til noget velfærd og til børnene?

Arbejderklassen og ungdommen er kernen i modstanden

Interview med APK's formand Dorte Grenaa

- Blå blok og Lars Løkke Rasmussen har kun en tredjedel af danskerne bag sig. Kun hver tredje har faktisk stemt på dem. Resten har enten stemt på andre partier, har ikke stemt eller har ikke haft lov til at stemme. Det er et udgangspunkt for modstand, siger Dorte Grenaa, formand for Arbejderpartiet Kommunisterne fra partiets 6. kongres i slutningen af maj.

Dorte er 63 og nu på efterløn. Hun er oprindeligt bogbinder, men uddannede sig og arbejdede siden som ergoterapeut. Som politisk aktiv siden ungdommen har hun blandt andet været forkvinde for Kvindefronten og talsperson for Nej til krig mod Irak og Stop Terrorkrigen. Hun har siddet i ledelsen af DKP/ML og i ledelsen for APK fra stiftelsen i 2000.

Kommunistisk Politik har stillet hende nogle spørgsmål både om folketingsvalget og den ny politiske situation og om perspektiverne fra den meget vellykkede partikongres.

Med en valgsejr til blå blok og en Lars Løkke-regering gælder det første selvfølgelig, hvad valget kommer til at betyde?

- Rød blok forærede regeringsmagten væk ved at føre blå politik og være arrogant ligeglad med konsekvenserne for alle dem, det gik ud over, siger Dorte: - Vi har prøvet en åben borgerlig regering med Lars Løkke Rasmussen i spidsen før, og det er ikke godt. Vi ved, at de kommer til at skære på dagpengene, kontanthjælpen og på asyl- og flygtningeområdet, og at det bliver asocialt og reaktionært.

- Der er med god grund en stor politikerlede blandt arbejderne og almindelige mennesker. Den såkaldte 'røde'

Dorte Grenaa

regering lovede en masse og skyndte sig at bryde løfterne. "Det skal kunne betale sig at arbejde," siger landets kommende statsminister, som alle ved fupper sig til luksus på skatteydernes regning.

Folketingsvalg og kongres

- Den parlamentariske omfordeling af stemmer mellem partierne i folketinget og forskydningerne mellem 'de gamle' og nyere og helt nye partier som Alternativet er naturligvis også udtryk for ændringer i folks politiske opfattelser. Og også for den klassemæssige polarisering, der er sket.

- En stor gruppe har ikke noget parti uden for blokkene, de kan stemme på. De stemmer blankt, boykotter eller brænder deres valgkort i protest.

Knap 450.000 har overhovedet ikke stemmeret. Faktisk har blå blok kun ca. en tredjedel af den voksne befolkning aktivt bag sig i form af et kryds ved valget. Hen ved to tredjedele er ikke for Løkke's regering.

- Dansk Folkeparti blev det næststørste parti. De har fået lov at slå sig op som velfærds- og EU-skeptikerparti, som nationens og den lille mands beskytter. Det har opsamlet noget af den folkelige utilfredshed med begge blokkes servile EU-politik og lydige krigspolitik og dygtigt udnyttet usikkerheden under den økonomiske krise og 'globaliseringen', der har betydet store forandringer af det danske samfund, nedlæggelse af hundredtusinder af arbejdspladser og et stort indryk af flygtninge og udenlandsk arbejdskraft, ikke mindst fra EU-lande, der udnyttes som billig arbejdskraft til at presse lønnen og skære i 'velfærden'.

- Men DF ved vi, hvor vi har. De står bag nogle af de store nedskæringsreformer og kommer til at gøre det fremover igen. De har gladelig kastet Danmark ud i nye ulovlige krige. Og deres EU-kritik strækker ikke længere end et ønske om at ændre monopolernes union mere i deres retning. Nu er der flere asociale EU-reformer på vej – både en ny dagpengereform og pensionsreform er lige om hjørnet. Og DF ved man, hvor man har: hånd i hånd med Løkke.

- Men hvad mener du og APK så, der må til?

- Hvad der virkelig mangler, er et klart folkeligt og arbejderklasse-alternativ, der uden slinger og fiflerier går mod dansk krigsdeltagelse, mod reformerne, privatisering, løndumping, og som vil ud af EU. En politisk kraft, som ikke vil føre bevægelserne og protesterne

til knæfald og til nye illusioner om, at socialdemokraterne med Mette Frederiksen som formand vil være nøglen til et bedre Danmark. Både de og den nye formand fik på små fire år endnu en gang klart vist, hvad de står for.

- At der skal noget helt andet til, er en opgave, som jeg tror, at mange for alvor ser nødvendigheden af at skabe nu.

- Et resultat af valget kan blive, at der åbnes nye muligheder for samarbejde blandt de kræfter, der ønsker en anden politik og et andet samfund. Der vil også være kræfter, der tør noget mere, når det er blå blok, der svinger sparekniven.

- Hvordan fortsættes kampen mod krigene og krigsfaren, mod social dumping og de gamle og kommende nyliberalistiske reformer, mod Den Europæiske Union?

- Jo, der er et kæmpe behov for at sætte fokus på netop de ting og styrke den folkelige modstand. Her efter folketingsvalget snakkes der om at styrke venstrefløjen og bevægelserne i folketinget, eller om at samle de kommunistiske kræfter, eller om at styrke fagbevægelsen, om at opbygge netværk ... det er kampe, der foregår på mange niveauer.

- Men det helt centrale er spørgsmålet at samle kræfterne om nogle krav, der både kan skabe enhed og bringe bevægelserne fremad og give dem perspektiv.

- Hvad betyder det? Det betyder at tage konkrete kampe op, forny modstanden mod reformerne, både de allerede gennemførte og dem, som kommer.

- Det betyder at opruste antikrigsbevægelsen. Vi må ikke glemme, at krigsfaren i Europa er uhyggelig aktuel, og at Danmark er i krig flere steder i verden. Den må spænde fra den store bredde – i kampagner som den aktuelle mod indkøb af de vanvittige krigsfly – til konsekvent modstand mod dansk krigsdeltagelse og til krav om Danmark

ud af NATO, og at EU-modstanden får et perspektiv om et Danmark uden for monopolernes Union.

- Først da kan Danmark få mulighed for at føre en selvstændig udenrigspolitik, og en uafhængig politik i det hele taget.

- Det betyder også som en anden ting at stole på og holde fast i, at det er mobiliseringen af arbejderklassen og ungdommen, der er kernen i udviklingen af bevægelser i en positiv retning og af klassekampen.

- Bevægelserne skal udvikles nedefra. Folks energi og kræfter skal kunne komme til udvikling. Målet er ikke at spille bolden ind i folketingspolitikernes net af aftaler bag lukkede døre. Målet er at udvikle tilstrækkelige store, brede og stærke bevægelser til, at der kan dæmmes op mod krigspolitikken, reaktionen og højrekræfterne.

- Tingene går simpelthen den gale vej, når f.eks. danske og udenlandske nazister har frit lejde til at tale på folkemødet på Bornholm i ytringsfrihedens navn. Det skal stoppes, og det bliver det kun af den folkelige modstand.

- Hvad betyder APK's 6. kongres i pinсен i den sammenhæng?

- Det var helt klart en kongres, hvor vi tog nogle vigtige skridt fremad. På baggrund af mange måneders grundige diskussioner i og uden for partiet omkring de store samfundsændringer, der

er sket i Danmark, i EU og globalt, der blev samlet op i beretningen til kongressen, vedtog vi et meget vigtigt nyt handlingsprogram. Det afgørende er jo, hvad gør vi så ved det. Hvordan styrker vi den progressive side i klassekampen i dagligdagen og perspektivet om et socialistisk Danmark.

- Kapitalismen og imperialismen fører jo ikke bare klassekamp, men klassekrig på alle felter, økonomisk, politisk, militært og ideologisk, på tusind måder hele tiden, med pengene og magtapparatene bag sig. Vores kongres gav sit bidrag til, hvordan vi kan arbejde og handle for at styrke klassekampen både generelt og på de forskellige konkrete felter.

- Den gennemgående opgave, som kongressen og handlingsprogrammet trækker frem, er udviklingen af enheden i arbejderklassen på en klassekampslinje.

- Et af de steder, hvor arbejderklassen bliver presset rigtig hårdt af EU's indre marked og nyliberale politik, er, at lønningerne skal presses længere og længere i bund.

- Kampen mod social dumping, som du spurgte til før, indeholder rigtig mange vinkler, der må smelte sammen og understøtte hinanden, hvis der skal rykkes. Det gælder lige fra kampen for fagretlige aftaler for kædeansvar ved udlicitering, til solidaritet med grupper i strejker og kamp mod tilstande som Ryanair, ligeløn og kampen for overenskomstmæssige løn- og arbejdsforhold.

- Men det gælder også at se social dumping som hele den kamp, de sociale bevægelser fører mod kontanthjælpsreformen og Løkkes bebudede nedskæringer af kontanthjælpen, der skal presse mindstelønnen.

- Social dumping er i høj grad også hele det voksende statsautoriserede tvangsarbejdsmarked for sociale ydelser, hvor nyttejob er det sidste skud på stammen. Det er ikke kun østarbejdere, der må

gå for 50 kr. i timen eller mindre – det tvinges unge på kontanthjælp til. Der må en fælles kamp og enhed til. Det er både en faglig og en social kamp og en kamp for hele EU-modstanden.

- Vores 6. kongres stiller i sit handlingsprogram opgaven at arbejde for styrkelsen af arbejderklassens enhed og kamp og for udviklingen af de bredest mulige folkelige fronter, når det gælder kampen mod de nyliberale reformer, EU, krigsfaren og NATO og reaktionen om sådan.

- På nudansk hedder det vist at udvikle begge dele i et dynamisk samspil. Vi kalder det en dialektisk udvikling, fordi al erfaring viser, at udviklingen af begge fronter samtidig ikke bare påvirker hinanden, men skaber helt nye og nødvendige muligheder for forandring.

- Jeg skal også i denne sammenhæng, og i sammenhæng med spørgsmålet om social dumping, huske at nævne, at kongressen vedtog også en konkret platform for en progressiv flygtninge- og indvandrerpolitik. Det er der rasende hårdt brug for.

- *Det er klart, at mange aspekter i klassekampen internationaliseres og så at sige globaliseres: krigene og den nyliberale politik og den sociale dumping på EU's indre marked. Hvad betyder APK's internationale forbindelser i den sammenhæng?*

- Den internationale solidaritet har altid været en uadskillelig del af den kommunistiske bevægelse. Vores ideologi og kamp er international, global. Vores perspektiv er ophævelsen af klasserne, ikke nye grænsebomme.

- Ligesom den enkelte strejkekamp eller protest mod skolelukning er en del af den større fælles kamp, så er klassekampen herhjemme jo også en del af klassekampen, ikke mindst i EU, men i hele den kapitalistiske og imperialistiske verden.

- Det er nødvendigt at stå sammen og kunne kæmpe internationalt, lære af hinanden, udveksle erfaringer. APK er

en del af den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse, med forkortelser på mange sprog – på dansk og tysk f.eks. IKMLPO, på spansk CIPOML.

- Det er en bevægelse, der med selvstændige og uafhængige partier og organisationer i en lang række lande og på alle kontinenter er i stand til at udvikle en fælles strategi og udpege og gennemføre forskellige kampmål på globalt, regionalt og nationalt niveau.

- Den blev dannet i 1994 og markerede sidste år 20-året for stiftelsen. Det er faktisk ikke mindre end den eneste internationalt organiserede revolutionære kraft i verden i dag.

- *Langt stærkere kommunistiske partier er jo nødvendige for virkeligt at rykke i klassekampen. Hvordan skabes det stærke kommunistiske parti i Danmark, samtidig med at massekampen og arbejderernes kamp udvikles?*

- Ja, det er noget af et spørgsmål. Det er der faktisk skrevet hele bøger om. Tilmed rigtig gode bøger af Marx, Engels, Lenin og Stalin. Det stærke kommunistiske parti på marxismen-leninismens grund skabes ved at bruge hele den videnskabelige revolutionære socialistiske teori – summen af arbejderklassens samlede og mest fremskredne erfaringer – bruge marxisme-leninisme på at forstå og forandre udviklingen i dag. Det skabes gennem kamp og enhed, det skabes gennem deltagelse i klassekampen. For nu at sige det meget meget kort.

- Nogle vil sige, at det står i diametral modsætning til også at skabe og arbejde med den brede folkelige front. Men de to ting hænger faktisk rigtig godt sammen.

- Vi har lige sagt farvel til vores ældste partikammerat, modstandsmanden og antifascisten Frede Klitgård. Hans arbejde både i modstandskampen og siden i den fortsatte kamp mod fascisme og nazisme er et fantastisk eksempel på, at det kommunistiske parti og dets medlemmers indsats er garanten for, at der kan udvikles den bredest mulige

folkelige front i kampen mod en fælles fjende – på trods af forskellige politiske opfattelser og stor politisk og social spændvidde.

- På den anden side har det kommunistiske parti aldrig opfattet f.eks. kampen mod EU og for at få at få Danmark ud af EU som en eksklusiv venstrefløjsting. Tværtimod er styrken ved en bevægelse som Folkebevægelsen mod EU, at den kan rumme alle kræfter, der vil ud af EU og samle EU-modstanden. Denne styrke skal vi kæmpe for at få udfoldet igen.

- *Kan du sige, hvordan du opfatter partiets situation i dag efter kongressen?*

- I få ord: Den er positiv og partiet har rigtig gode muligheder. Vi har en slagkraftig og omfattende revolutionær politik, der vinder genlyd langt ud over partiets egne rækker. Lydhørheden er blevet meget større med fiaskoen for strategien for en anden politik med 'rød' blok og socialdemokraterne og radikale, der viste sig at være stort set ufortyndet blå.

- Vi er et lille parti, det har vi aldrig lagt skjul på. Men vi består af mange forskellige slags mennesker, der hver især seriøst gør, hvad de kan. Og vi har altid været et handlingens parti, der arbejder for aktionsenhed, der hvor vi er med, så derfor har vi også mange muligheder for hele tiden at udvikle partiet og partiets arbejde.

- De seneste år har vi også fået skabt et rigtig godt progressivt og revolutionært medienetværk med daglig netavis, facebook, tv, radio, blad, kultur- og bogbutikker. Det spiller en god rolle for den kæmpende bevægelse hver eneste dag.

- Det er også store opgaver, vi står over for. Og jeg tror egentlig aldrig, at vi bliver mange nok. Så jeg kan kun opfordre folk til at opsøge partiet og organisere sig.

Sådan slutter Dorte Grenaa – og dette interview.

Arbejdsgivernes egen Venstre-regering

Modstand fra dag 1

Med Lars Løkkes regering nr. 2 har arbejdsgiverne fået deres helt egen regering. De kunne selv have skrevet regeringsgrundlaget, siger de. Det understreges nærmest plastisk af, at direktøren for Dansk Arbejdsgiverforening springer direkte ud som beskæftigelsesminister.

Den nye regering stiller sig fra starten i direkte konfrontation med arbejderklassen og det store flertal. Den er samtidig helt afhængig af Dansk Folkeparti som sin skygge og faste partner.

Ved folketingsvalget 2015 fik Lars Løkke og hans parti i alt 685.188 vælgere bag sig ud af 4.145.105 stemmeberettigede. Det var det store taberparti og endte som det tredjestørste parti efter Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti. Lars Luksus-Løkke har som statsminister et stort og solidt flertal af danskerne imod sig.

Alligevel kan Løkke sætte sig i spidsen for en ren Venstre-regering. For han har også meget stærke kræfter bag sig. Det er ikke så meget den brogede flok af partier i blå blok – Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og det stærkt reducerede konservative parti – som det er de stærkeste kræfter i dansk kapitalisme: virksomheds- og bankejerne, Mærsk og medierne, næsten dem alle i hvert fald.

Det understreges af, at den eneste nye minister hentet uden for Venstres stærkt reducerede folketingsgruppe er direktøren for Dansk Arbejdsgiverforening, Jørn Neergård Larsen, kapitalens officielle talsmand.

Direktøren for Dansk Erhverv, Jens Klarskov, udtaler, at regeringsgrundlaget 'Sammen for fremtiden', som Løkke præsenterede samtidig med ministerlisten, kunne være skrevet af arbejdsgiverne. Den er under alle omstændigheder skrevet af efter dem.

Det betyder nye arbejderfjendtlige reformer og omlægninger af arbejdsmarkedet skåret til efter EU's og storkapitalens læst.

Det betyder en dagpengereform, der skal gøre de arbejdsløse mere fleksible og endnu mere flytbare for færre penge. Det betyder reallønsnedgang og fornyet pres på arbejdernes og de offentligt an-

TEMA: Stop V(DF)

sattes lønninger. Det betyder nye nedskæringer i en i forvejen mishandlet offentlig sektor, der med to Venstre-statsministre og én socialdemokratisk siden 2001 er reduceret til en skygge af den 'velfærdsstat', de to blokke har prale af og sværget på at 'fremtidssikre'.

Det vil med andre ord sige ren arbejdsgiverpolitik rettet mod arbejderklassen og det store flertal, mod arbejdsløse og kontanthjælpsmodtagere, indvandrere og flygtninge og alle andre, regeringen kan udpresse og forarme endnu mere.

Den konstant spisende Lars Løkke udtalte som bekendt i 2012, at det ville være sundt for Danmark og danskerne at 'få sulten tilbage'.

Fagforeningstoppens skepsis og modvilje mod arbejdsgiverregeringen er blevet neutraliseret med et løfte om, at Løkke og Co. vil indkalde til 'trepartsforhandlinger' om dagpengereformen efter en kommissionsrapport, der ventes til september.

At Løkke og Co. vil sikre yderligere dansk integration i EU på alle felter, fremgår af, at en folkeafstemning, der skal afskaffe (det meste af) retsundtagelsen i forhold til EU, vil blive afholdt inden jul. Samtidig fastholder regeringen en dansk tiltræden af Bankunionen og afviser en folkeafstemning, selvom

mere end 60 folketingsmedlemmer fra DF, Liberal Alliance og Enhedslisten skulle kræve det.

Løkke vil fortsætte krigspolitikken gennem NATO og i nær alliance med USA. Han vil med alle midler søge at dække over den kriminelle imperialistiske politik, som Venstre har et hovedansvar for, siden partiet indtog statsministeriet i 2001 med krigsforbryderen Anders Fogh Rasmussen i spidsen.

Regeringens første regeringshandling er at opløse den Irak-kommission, der skal undersøge grundlaget for den danske deltagelse i den ulovlige aggressionskrig fra 2003. Kommissionens arbejde er i forvejen stærkt forsinket på grund af indre sabotage. Venstre erklærede så sent som i november 2014, at man i stedet for fokus på Irak-krigen ville have en grundig undersøgelse af alle de danske krige siden slutningen af 90'erne. Det var tænkt som en syltekrukke.

Nu skal kommissionen bare væk, og der vil ikke blive talt mere om krigsgrundlaget. Den internationale krigsforbryder Anders Fogh-Rasmussen skal beskyttes ligegyldigt hvad.

Folketingspartierne er ved at indstille sig på den nye regering og den nye parlamentariske situation. Venstre bebuder som en meget smal mindretalsregering et 'bredt samarbejde' om angrebene på arbejderklassen, om EU-folkeafstemning og krigspolitikken.

De øvrige partier i blå blok indstiller sig på at fungere som støttepartier. Især Dansk Folkeparti får en svær balancegang i forhold til, hvad det har lovet sine vælgere af 'velfærd', 'tryghed' og mindre EU og mere Danmark. De radikale har erklæret sig beredte til et bredt samarbejde med Løkke.

Socialdemokraterne drejer med den ny partiformand Mette Frederiksen partiets image nogle grader til venstre, uden at det betyder et opgør med Thornings linje. Men nu skal Socialdemokraterne

være et 'arbejdspladsparti', understregede hun i sin tiltrædelsestale som formand.

Mette Frederiksen og Socialdemokraterne vil have 'et mere retfærdigt Danmark' og 'et solidarisk velfærdssamfund', erklærede hun. Det var ikke en erkendelse af, at det er gået den modsatte vej også de sidste fire år med Thorning-regeringen.

'Rød blok' ligger efter valgnederlaget p.t. mere eller mindre i ruiner som samlet faktor. Enhedslisten har nu en mulighed for at vride sig ud af skæbnefællesskabet med Socialdemokraterne og 'arbejderflertals-' og 'rød blok'-strategien.

Intet tyder på, at partiledelsen vil gå den vej.

Parlamentarisk tegner det til et broget billede, hvor Løkke-regeringen vil manøvrere sig frem, undertiden med skiftende flertal, især på de vigtige spørgsmål som nedskæringsreformer, EU-politikken og krigspolitikken, hvor de ledende partier i de to blokke traditionelt står sammen. DF bliver jokeren i blå blok, der skal formulere utilfredsheden med regeringens politik, uden at det får konsekvenser for den, ligesom Enhedslisten har gjort det i 'rød blok'.

Arbejderklassen og det store flertal kan ikke fæste lid til det parlamentariske system som beskyttelse mod nye nedskæringsreformer, løntrykkeri og reallønsfald. Og fagforeningstoppen er begejstret for igen at kunne sidde ved forhandlingsbordet og vil ikke mobilisere til masseprotester.

Modstanden mod arbejdsgiverregeringen må komme nedefra – fra arbejdspladserne, fra uddannelsesstederne, fra de sociale bevægelser, fra EU-modstanden og antikrigsbevægelsen – og må tage form af bredt anlagte protester og kampe. Modstand fra dag 1!

Luksus-Løkke og arbejdsgiverne ved man, hvor man har.

Krigsregering: Løkke og Co. vil bombe i Syrien og skære ned i Danmark

Løkke-regeringen har dårligt siddet en uge, før den vil have Danmark i krig i et nyt land. Nu er det i Syrien, der skal bombes. Det overvejes kraftigt, meddeler udenrigsminister Kristian Jensen. Løkke og Co.s første regeringshandling var at nedlægge Irak- og Afghanistan-kommissionen. De planlægger massive indkøb af kampfly og andet krigsudstyr, mens udgifter til 'kernevelværd' skæres brutalt ned.

Mere end 12 år efter Anders Fogh sammen med George W. Bush, Tony Blair og andre sammensvorne indledte en folkeretsstridig krig mod Irak, fortsætter Lars Løkke, der var indenrigs- og sundhedsminister i Foghs første krigsforbryderregering, krigen i Irak – og vil nu udvide den til Syrien.

Dag efter dag bombarderer danske F16-fly i Irak for millioner og atter millioner af kroner og dræber ikke bare 'fjender' fra ISIL – Islamisk Stat – som USA og dens angrebskoalition har erklæret krig mod, men også civile, mens det i forvejen krigshærgede land får nye ruinhobe.

Nu skal det udvides til også at foregå i Syrien, hvor USA's krigscoalition og Danmark har fået udløst en reaktionær borgerkrig med det formål at få væltet

Assad-regimet. Da Islamisk Stat begyndte at henrette amerikanske borgere og andre fra krigscoalitionen, blev den et nyt mål for USA's krigscoalition.

Danmark sagde straks ja til at bombe, men har i første omgang begrænset bombardementerne til Irak, hvor de danske fly og deres mandskaber er stationeret. Det er det, der nu skal laves om på. 'Missionen' skal udvides til at angribe mål i Syrien.

Dermed vil Løkke kaste dansk militær ind i en krig i et land, der aldrig har udgjort den fjerneste trussel mod Danmark – som Saddam Husseins Irak heller ikke gjorde. Krigscoalitionens mål om at vælte Assad-regimet er uændret.

Krigspolitik og velfærdsnedskæringer

Løkke-regeringen fortsætter og udvider krigspolitikken fra Anders Foghs krigsforbryderregeringer siden 2001. Dens første krigshandling var at lukke den Irak- og Afghanistan-kommission, der skulle undersøge den danske krigsdeltagelse og grundlaget for den. Nu følges det op med en udvidelse af den danske krig til et nyt land.

Mens bomberegningen over Irak, der skal udvides til Syrien, både koster liv og millioner af kroner, vil den ny krigsregering skære brutalt ned på 'kernevelværd'. Det vil blandt andet ske i form af besparelser på de kommunale budgetter på 1 pct. om året i de kommende år.

En aftale med Kommunernes Landsforening betyder fyringer og ringere forhold for de ældre, i skoler og børneinstitutioner osv. Før valget garanterede Venstreborgmestrene i store annoncer, at velfærden ville der ikke blive skåret ned på.

Lars Løkke og hans Venstre har som regeringsparti meddelt, at de godt kan acceptere, at der ikke bare er offentlig 'nulvækst'. De offentlige udgifter kan

øges på nogle områder. Det står lysende klart, at det vil gå til oprustning, mere krig, øget overvågning, større bevillinger til politiet osv.

Militæret står klar med en hel ønske-liste ud over indløb af de berygtede avancerede krigsfly, hvor handelen forventes snarest at blive færdiggjort. Kun udskrivelsen af folketingsvalget udsatte det. Nu vil de militære topchefer også have udskiftet en hel masse andet udstyr, som de siger er 'forældet' og ikke kan bruges til at føre krig i fremmede lande, som længe har været hovedopgaven.

Venstre og DF i tæt parløb

Dansk Folkeparti er en nødvendig partner for Løkke-regeringen. Der køres

et tæt parløb, endnu tættere end under Fogh-regeringerne. Løkke og Thulesen-Dahl går arm i arm. Løkke-regeringens prioriteringer er også Dansk Folkepartis. Og omvendt.

TEMA: Stop V(DF)

Det tog ikke mange timer for DF at springe fra kritik af de nye barske kommunale besparelser, før partiet erklærede: "Vi stemmer for!"

Der vil blive brudt mange valgløfter, både Venstres og Dansk Folkepartis. De har hver deres rolle, og ikke mindst DF forstår at sno sig.

Venstres og Dansk Folkepartis Løkke-regering er ikke bare arbejdsgivernes, landbrugsindustriens og krigsindustriens regering.

Den skal også EU-reformere alle de offentlige ydelser og den offentlige sektor. Den skal være parat til at føre krig hvor som helst og når som helst. Den skal forstærke integrationen i EU frem mod 'Euroens Forenede Europa' fra 2025 – uanset DF's slagord om 'mindre EU, mere Danmark'.

Lukning af Irak-kommissionen, gigantiske våbenkøb og en ny dansk krig, nu i Syrien – det er bare en begyndelse, på et enkelt område.

Modstanden må udvikles, og på alle områder. Også mod en ny dansk krig i Syrien.

Industrilandbrugets regering: Væk med alle begrænsninger!

Den nye V(DF)-regering lagde ud med at give Dansk Arbejdsgiverforening deres helt eget ministerium. På landbrugssiden er det planen, at industrilandbruget fremover skal diktere vilkårene for landbrugsproduktion, natur og miljø. Hæmmende begrænsninger skal bare væk.

Regeringen har store planer om at gå hurtigt og brutalt til angreb på alt, hvad der hedder beskyttelse af naturen og miljøet. Det er for dem kun unødige omkostninger.

Første skridt var at lægge Miljøministeriet sammen med Erhvervs- og Vækstministeriet og desuden fratage det flere vigtige områder. Planloven hører nu under Erhvervs- og Vækstministeriet, og Miljøministeriet mister også reguleringen af affalds-, spildevands- og vandforsyningssektoren, som overgår til Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet.

Hos Landbrug & Fødevarer er lobbyist og tidligere fødevareminister Karen Hækkerup (S) forståeligt nok begejstret.

V, K og DF's landbrugspakke

Allerede inden valget var V, K og DF klar med et fælles program i 16 punkter, som ganske snart vil blive lagt frem i form af en landbrugspakke, der "skal gøre det lettere at være landmand, fisker og fødevareproducent i Danmark".

Det forfulgte, trængte, forgældede og misforståede storlandbrug – landets sande vækstmotor – skal nu komme til ære og værdighed og styre landets miljøpolitik og tilpasse den til dets interesser.

Ligesom løn- og arbejdsforhold skal presses i et ræs mod bunden, skal det samme ske for vandmiljø og natur.

"Med Eva Kjer Hansen som ny superminister får vi en mere gelinde landbrugspolitik," udtaler Karen Hækkerup.

Væk med gødningsrestriktioner – ud til højre med randzonerne!

"Vi tager med det samme fat på at fjerne det obligatoriske krav om randzoner og efterafgrøder. Vi vil også se på gødningsrestriktionerne," meddelte miljø- og fødevareminister Eva Kjer Hansen (V).

Både randzoner og kravet om efterafgrøder har Venstre selv været med til at indføre.

De blev dog allerede indskrænket under den tidligere regering på grund af storlandbrugets pres og skal nu helt fjernes.

Der skal kunne gødes og sprøjtes helt tæt på vandløbene.

Venstres ændrede holdning kommenterer ministeren nonchalant:

"Det er vigtigt i politik at erkende, hvis man har lavet en fejl."

Formålet med randzonerne var at begrænse problemerne med forurenet grundvand, iltsvind og fiskedød i søer, fjorde og kystfarvande.

Da randzonerne blev indført, fik landmændene kompensation for jorden, men storlandbrugets organisation Landbrug & Fødevarer truede alligevel med at lægge sag an mod staten.

Her trådte Dansk Folkeparti frem som ægte miljøfjender, der gerne vil overtage pladsen som storlandbrugets parti. De forsøgte at samle stemmer i Folketinget med krav om en folkeafstemning mod 'krænkelse af ejendomsretten'.

Det lykkedes dem dog ikke at samle de krævede 60 medlemmer.

Løgner om den ulige konkurrence

SR-regeringen, Venstre, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti bestilte i fællesskab en rapport fra Cowi, der skulle undersøge spørgsmålet om konkurrenceforholdene for dansk landbrug. Det skulle undersøges, om vi har strammere miljøregler, der stiller landbruget dårligere end de øvrige EU-lande – et såkaldt nabotjek.

Venstre-regeringen anerkender tydeligvis ikke resultatet. I følge Politikens gengivelse var konklusionen af undersøgelsen:

"Danske landmænd klarer sig lige så godt som deres kolleger i blandt andet Tyskland, Holland og Sverige, og konklusionen er derfor, at det ikke er særligt skrappe miljøregler i Danmark, som er skyld i, at erhvervet er ude i en alvorlig økonomisk krise ... Når de danske landmænd er i krise, skyldes det deres gæld."

Danmarks truede natur

Baggrunden for, at randzonerne overhovedet blev indført, var, at Danmark er et af de mest kvælstof-forurenende lande i Europa. I 2010 var grænsen for økosystemernes tolerance for næringsstoffer overskredet på alle naturområder. Det vil kun blive værre, nu hvor gødningsreglerne lempes.

Den såkaldte 'overimplementering' af EU's regler, som regeringen vil gøre op med her som på andre områder, er en myte.

Danmark er det mest intenst opdyrkede land i Europa. 57 % af landets samlede areal dyrkes som landbrug. Til sammenligning ligger gennemsnittet i EU-landene på 30 %.

Det giver et stærkt forøget pres på vandløb og natur, da en bestemt gødningsmængde pr. hektar medfører en langt større samlet gødningsmængde. Desuden gør Danmarks geografi, omgivet af vand fra alle sider, som landet er, at der sker en relativt større udledning sammenlignet med kontinentale lande. Hvis slutresultatet skal følge et EU-niveau, skal begrænsningerne af udledning af giftstoffer og næringsstoffer nødvendigvis være større hos os.

Landbrugslobbyens projekt 'dårligt korn'

Som en bearbejdning af den offentlige holdning har storlandbrugets organisationer over en længere periode kørt en falsk propaganda om nødvendigheden af lempelse af gødningsrestriktionerne.

Proteinindholdet i dansk korn skulle være helt elendigt, og reglerne sætter angiveligt de danske bønder i en helt skæv konkurrencesituation.

For øvrigt viser ny forskning, at når proteinindholdet falder, skyldes det – ud over årsager i sorter m.m. – at luftens CO₂-indhold er steget.

Planloven liberaliseres – flere luksusommerhuse ved kysterne

Et andet vigtigt punkt på regeringens liste er, at planloven skal liberaliseres. For at fremme processen flyttes arbejdet med planloven fra miljøområdet til erhvervs- og vækstområdet. Økonomisk vækst bliver styrende.

Kommunerne skal bl.a. have ny frihed til at bygge i det åbne land og ved kysterne.

Storcentre og produktionsvirksomheder vil hen ad vejen kunne spredes tilfældigt i landskabet. Og ikke mindst kan kysterne, landets eneste egentlige naturområder, blive ødelagt gennem bebyggelse af feriehoteletter, sommerhuse og hævvelse af den private ejendomsret.

Ud med bøvl som skatter og afgifter – og ned med lønnen

Landbrugets arbejdsgivere skal i regeringens plan have endnu flere lettelser. Der skal *"gøres op med skatter, afgifter og administrativt bøvl"*.

Landbrug & Fødevarer har netop bestilt en sænkning af pesticidafgifter og energiafgifter. Så det skal de nok få. Det vil betyde mere gift på markerne og højere CO2-udledning.

Landbrugets klager over de høje lønninger skal der også gøres noget ved. Den generelle politik med sænkning af bistandsydelse vil give et pres på mindstelønningerne, og samtidig lægger regeringen op til mere import af billig arbejdskraft fra udlandet.

Ny regering – fiskene vender tilbage

Regeringen vil *"arbejde for at reducere regler og bureaukrati for danske fiskere"*.

Det har mirakuløst allerede betydet, at blot en uge efter tiltrædelsen af den nye Venstre-regering er årtiers tilbagegang i fiskebestanden vendt til fremgang, og miljø- og fødevareminister Eva Kjer Hansen (V) gør klar til at forhøje fiskekvoterne markant.

Landbrugspakken

Formand for Landbrug & Fødevarer, Martin Merrill, har læst regeringsgrundlagets planer for landbrugsområdet – og han er tilfreds med linjen:

"Der er ikke så meget nyt [nej, han har jo selv skrevet teksten], men jeg er glad for det, og det er fuldstændig i overensstemmelse med de ønsker, vi har. Nu skal der bare kød på, og det skal gå stærkt."

Vores grundvand er livsvigtigt for os alle, og er det først spoleret af giftstof-

fer og gødningsoverskud, er vi ilde stedt, og folkesundheden er truet. Døde vandløb, søer og have bliver følgen af forureningen.

Landbrugsproduktionen hærges af helt uacceptable forhold for dyrene. MRSA får lov til at spredes fra svinestaldene uden effektive forsøg på at stoppe problemet.

Luften på landet forpestes af giftig gylle med den evige undskyldning, at *"bønderne var her først"*. Ja, men ikke i form af kæmpemæssige svinefabrikker placeret tæt ved beboelse.

Forsvar naturen og en sund landbrugsproduktion!

Naturen og mulighederne for også i fremtiden at kunne producere mad til dyr og mennesker må forsvares som en del af den samlede kamp for levevilkårene og mod det nyliberale amokløb, hvor hver ny regering gennemfører nye angreb, nye forringelser – hver gang værre end den foregående.

Klasselogik – samlet modstand mod Venstres nedskæringer

Kommunerne skal spare ti milliarder kr. de næste fire år på børn, skoler, ældre og kommunalt ansatte. Det fremgår af Venstres regeringsgrundlag. Beløbet svarer til en tredjedel af prisen for indkøb af nye kampfly.

Kontanthjælpen skal skæres igen. Fordi det vil få flere i arbejde, færre på kontanthjælp.

Asylansøgerne skal skæres tilbage til starthjælp. Fordi det vil give færre asylansøgere.

Dagpengene skal skæres. Fordi det giver færre og mere fleksible arbejdsløse.

De kommunale budgetter skal skæres. Fordi det giver en bedre og mere effektiv service til borgerne og billigere fleksibel arbejdskraft.

Den omvendte logik gælder for de mest velstillede, topcheferne og toppolitikkerne. De skal have nye skattelettelser, lønforhøjelser og privilegier. Det giver

desværre ikke færre af slagsen. Men gør dem derimod endnu mere griske og umættelige.

Løkket Venstre-regeringsgrundlag er klar klasselogik. Økonomisk vækst er

TEMA: Stop V(DF)

for de rige. For arbejderklassen og de fattigste er det derimod nedskæringer, arbejdsløshed og dårligere arbejdsforhold, der er i vækst.

Integrationsminister Inger Støjberg (V) har allerede fremsat forslag om, at hjælpen til asylansøgere skal ned på SU-niveau som led i en senere asylstramningspakke. Hvor langt ned Venstres såkaldte *"kontanthjælpsloft"* skal komme, bliver først afsløret senere i sammenhæng med en ny jobreform for de lavtlønnede og arbejdsløse.

I et forsøg på at splitte modstanden og holde fagtoppen i ro har Venstre meldt ud, at nedskæringerne hos kontanthjælpsmodtagere, arbejdsløse og asylansøgere kan bruges til at give de lavtlønnede skattelettelser.

IKKE EN ØRE*Af K. Dalgaard**En sjat penge til hospitalerne
og institutionerne
giver jeg gerne af min løn**En stak sedler til dem
som samfundet ikke kan skaffe
arbejde
synes jeg er en god ordning**En pose mønter til kunsten
og kulturen
er jeg også med på**En hjælp til de mange
uden mad
mener jeg er en appetitlig
omgang**En forsørgelse
for fremtidens voksne
tænker jeg er en god ordning**Til angrebskrigene
og besættelserne
vil jeg ikke give en krone
ikke en øre!***Den skjulte plan**

Kommunerne skal de næste fire år spare 2,5 mia. kr. om året. På nyliberalt dansk kaldes det ”omprioriteringsbidrag”. Alle – undtagen regeringen og blå blok – er enige om, at det betyder nye store nedskæringer og forringelser for børn, skoler og ældre. Og at det betyder fyringer af kommunalt ansatte og yderligere forringede arbejdsvilkår.

Ved at gennemføre nedskæringer på præcis de områder, hvor de lovede fremgang, viderefører Lars Løkke og hans regering samme fremgangsmåde som Thornings SR-regering: giver aben videre til kommunerne – så er ingen ansvarlige, og alle kan vaske hænder.

Men Lars Løkke Rasmussen skal samtidig lave et kunstgreb, der skal få buksene til at holde i blå blok omkring de offentlige udgifter. Én ting er, at Venstre lovede bedre forhold for de ældre. Det tror ingen på. Men der må ikke komme for store pletter på Dansk Folkeparties løfter om at være velfærdens og de ældres forsvarer.

Så på en og samme tid forsøger regeringen at sige, at de har været presset til at opgive nulvækst i den offentlige sektor på grund af Dansk Folkeparti, samtidig med de dikterer kommunerne at omprioritere skattekroner væk fra områder som børn, skoler og ældre og i stedet til ...? Ja, hvad er det egentlig, de skal prioriteres om til?

Ifølge Venstres regeringsgrundlag kommer der nye udgifter til skattelettelser til de rige og dem med topskat, forlængelse af Danmarks krigsdeltagelse og militære udgifter samt oprustning af politi, overvågning og efterretningsvæsner. Og en række endnu ikke offentliggjorte lettelser for erhvervslivet og storlandbruget.

Så nej – der bliver ikke nulvækst alle steder i den offentlige sektor.

Modstanden mod den nye regering og dens politik er meget stor allerede fra start. Det skal udnyttes til, at regeringens angreb mødes af en samlet modstand med det samme.

Regeringens plan er at svække modstanden ved at tage en gruppe ad gan-

Flytter 40.000 job – hvis de ikke får lavere løn og skat

I stil med Ryanair truer fødevarer- og landbrugsindustrien med at flytte yderligere 40.000 arbejdspladser ud af landet, hvis de ikke får deres vilje. Venstre-regeringen er klar til at afhjælpe deres påståede problemer med for høje lønninger, for høje skatter og omkostninger og mangel på arbejdskraft.

Hver fjerde fødevarer virksomhed vil flytte produktion ud af landet, lyder truslen. Det svarer til 40.000 job ud af 170.000, der i dag arbejder i fødevarer- og landbrugsindustrien.

Arbejdsgiverne ved, at truslen om at flytte arbejdspladser ud af landet virker i en tid med arbejdsløshed, usikkerhed og hundredtusindvis uden for arbejdsmarkedet og uddannelsessystemet.

Omkring 25 % af fødevarer- og landbrugs virksomhederne har allerede helt eller delvist flyttet deres arbejdspladser ud af landet.

Det er ikke et erhverv, der skaber hverken vækst eller arbejdspladser. Tværtimod flytter de produktionen ud for at undgå dansk skat og danske arbejdsmarkedsregler og kører dér med endnu større underbetaling og intens udnyttelse af arbejdskraften, end de allerede gør herhjemme.

Det fik den forrige regering til at arbejde for Danish Crown-slagteriernes såkaldte ”Bornholmer-model”, hvor slagteriarbejderne skulle gå ned løn og investere i virksomheden for at undgå, at deres arbejdspladser blev flyttet til udlandet.

At gå ind på arbejdsgivernes krav giver imidlertid ingen garantier for, at de lader arbejdspladserne blive.

Den nye Venstre regering står på spring for at hjælpe fødevarerindustrien. Det fremgår både af Venstres regerings-

gen – først asylansøgerne, så kontant-hjælpsmodtagerne og de arbejdsløse, så børn og ældre, så de lavtlønnede – alle sammen i en stor sammenhængende nedskæringsplan vendt mod arbejderklassen og brede dele af befolkningen.

Derfor skal der opbygges en stærk bred bevægelse, der vender sig både mod de nyliberale reformer, finanslovsnedskæringerne og de kommunale nedskæringer.

Ned med nedskærings- og reformpolitikken!

grundlag og af miljø- og fødevareminister Eva Kjer Hansens (V) udtalelser.

- Danmark har hårdt brug for et konkurrencedygtigt fødevarerhverv, der skaber vækst og arbejdspladser i hele Danmark – i samspil med vores natur og miljø. Regeringen vil snarest fremlægge en fødevare- og landbrugspakke, der bl.a. skal gøre det lettere at være landmand, fisker og fødevareproducent i Danmark, siger Eva Kjer Hansen.

Miljø- og fødevareministeren kunne have tilføjet, at regeringen er i fuld gang med at skabe nye reformer, der skal sænke mindstelønnen med pres fra langt lavere sociale ydelser, og som skal sørge for en langt bedre udnyttelse af de arbejdsløse og dem i arbejde.

Det er en omskrivning af fødevare- og landbrugsindustriens krav om en mobil arbejdsstyrke.

Rotterne forlader skuden

For omkring 15 år siden besluttede Mogens at anbringe en pæn portion arvekapital i en virksomhed, der betegnede som et bosted for utilpassede unge. Som Mogens sagde:

- Jeg er jo ikke kapitalist; men når jeg nu har chance for at leve af formuen, kan jeg passende benytte den til sociale formål.

I starten voksede institutionen voldsomt. Hele ejendomskomplekser blev opkøbt, og lejligheder blev istandsat. Bostedet bredte sig over stadig flere bydele i københavnske bybillede. En ejendom i udkantsdanmark blev også grundigt restaureret for et 7-cifret beløb – estimeret. Ejendommen blev imidlertid primært benyttet til Mogens' private – herunder familiens formål og behov.

Forretningen blomstrede, mens kommunerne smed penge i nakken på private bosteder for at hjælpe kommunens 'tabte' unge op af moradset. Antallet af ansatte voksede da også – om end ikke nødvendigvis i samme takt som butikkens omsætning. Antallet af østeuropæiske håndværkere, som arbejdede under dårlige og farlige forhold til ringe betaling tog imidlertid fart.

Langsomt men sikkert sneg der sig en anden personalepolitik ind i arbejdsgangen. Mogens havde forskanset sig i tagetagen på det ene bosted, hvilket gjorde, at personalet kun sjældent så ham. Til gengæld havde man hans nye håndlangere pustende omkring sig hele tiden: Omsorgen for de unge gled ned bag de højere prioriterede opgaver som administrative og rengøring, regnskaber med mere. Det blev stadig mere uvirkeligt for de ansatte at ville varetage deres arbejde med og for de unge mennesker. Beslægtede faggrupper – som lærere og sygeplejersker samt sosu'er - kritik af bureaukratiet var identisk.

Med krisens fremkomst i 2008 vendte kommunernes prioritering. Nu blev pengestrømmen til de private bosteder indskrænket mærkbart de næste 3-4 år. Nu var det jo ikke så-

dan, at kommunerne så benyttede de tilbageholdte midler til fordel for de unge: Næeh, de kunne såmænd klare sig selv – i yderste fald begå selvmord i fred og ro – uden forstyrrende myndigheders indgriben.

Mogens havde tilsyneladende også ladet sig inspirere lidt for voldsomt af hans østeuropæiske håndværkeres forhold. Krisen skulle tørres af på de ansatte.

Der opstod en del murren blandt de ansatte; men man var trykket ved tanken om fyringer. Det havde Mogens nemlig benyttet sig af for flere år siden, hvor en gruppe fagligt aktive havde fået et solidt los i røven. Sporene hang stadig langt ned af bostedets opgange. I stedet blev det individuelle 'løsninger', der gav luften.

Stresssymptomer og sygemeldinger blev til dagens orden. Lillian måtte 'lægge' sig med stress for anden gang i forsommeren i år. Det var med blandede følelser, da man i disse situationer altid vender problemerne indad:

- Det er nok også bare fordi, jeg ikke dur til mit arbejde.

Det hjælp, når kollegaer og de unge bakkede op:

- Du er fantastisk, og vi savner dig; men pas nu først og fremmest godt på dig selv, så glæder vi os til at få vores dejlige Lillian tilbage, når du er frisk.

Fagforeningen bakkede også op:

- Det er ikke dig, der er noget galt med! Når du det samme sted er gået ned med stress 2 gange indenfor en kort årrække, så skal du holde dig væk – og melde det som en arbejdsskade!

Mogens kunne godt læse skriften på væggen, så Lillian blev fyret. Trods beslutningen om ikke at ville vende tilbage, så sved den alligevel.

For en uge siden fik Lillian så at vide, at rotterne er ved at forlade den synkende skude: De sidste kollegaer har sagt op og fundet andre pladser: Store skiftedag! Mogens steger i sit eget fedt – uden nogen sympati fra kredsen, der så nådigt til ham, da han filantropisk ville leve af at være social.

Reno

Et overvældende flertal af grækerne sagde OXI – Nej – til EU's lånebetingelser ved folkeafstemningen den 5. juni trods et uhejt pres. En uge senere havde Tsipras-regeringen i koalition med ja-partierne accepteret en endnu værre aftale. Der er mere end nogensinde brug for solidaritet med det græske folk, som det understreges i denne tale ved en af mange demonstrationer rundt om i Europa op til folkeafstemningen. Den er ikke mindre aktuel i dag.

Tale af Franz Krejbjerg, Folkebevægelsen mod EU i Århus

Skal man tro medierne, så vil butikkerne stå tomme, og der vil nærmest udbryde hungersnød i Grækenland, hvis befolkningen på søndag stemmer nej til forhandlingstilbuddet fra EU.

Der kører en skræmmekampagne uden fortillfælde, der skal indgyde frygt hos vælgerne, og basalt set er fortællingen, at man ikke kan klare sig som et selvstændigt land med en selvstændig økonomi. For at skabe maksimal effekt har ECB tvunget de græske banker til at holde lukket og medvirket til forsøget på at fremmane et billede af ”dommedags komme” i tilfælde af et græsk nej.

Solidaritet med den græske befolkning

Der kører også en kampagne i danske medier, der prøver at reducere historien til, at EU ikke vil låne Grækenland penge, hvis ikke de får garantier for, at Grækenland vil betale pengene tilbage.

Antallet af halve sandheder om et dovent folk og en inkompetent regering og korruption og svindel er så talrige, at det vil være umuligt at tilbagevise dem én for én, så jeg vil i stedet anbefale, at man tager alle mediernes historier fra og om Grækenland med et betydeligt gran salt.

Ja, der er en alvorlig økonomisk krise, og situationen er alvorlig, men årsagerne til, at Grækenland ikke er kommet ud af krisen endnu, skyldes i meget høj grad

den økonomiske politik, som er dikteret udefra.

Og hele historien bliver ikke bedre af, at den græske befolkning faktisk ikke selv er skyld i meget af den uoverkommelige store gæld, der forhandles om. Den er et langt stykke ad vejen resultat af en såkaldt redningsaktion, hvor den græske stat blev tvunget til at overtage gælden fra nogle store banker.

Det er ikke mere end 15 år siden, at Danmark skulle stemme om deltagelsen i euroen. Dengang sagde vi i Folkebevægelsen bl.a., at det kan virke, som om indførelsen af EU's fælles valuta bygger på en form for ønsketænkning. At man

forestiller sig, at der ikke kommer økonomiske kriser. At der sker en jævn økonomisk udvikling, og at den sker ensartet i hele eurozonen. Helt af sig selv.

Som virkeligheden har vist de seneste 15 år, er der økonomiske kriser, og landenes økonomi påvirkes forskelligt og udvikler sig uens.

Og det kan virke, som om EU tror på mirakler. At job vil opstå ud af ingenting, at sultne vil få brød på bordet uden en krone på lommen.

Men der findes ikke mirakler i økonomi: Hvis der er krisetider, så bliver der ikke flere job af, at de arbejdsløse sulter eller er hjemløse. Det, som der sker, hvis man ikke kan finde arbejde og står uden en krone, er, at man vælger landflygtighed, rejser mod steder, hvor der måske er bedre muligheder. Sådan har Danmark også selv oplevet kriser og stor udvandring til Amerika for mange år siden.

Den måde, som euroen blev til på, var et kompromis. Der blev ikke nedsat en overordnet regering, der kunne styre gennem op- og nedture, og i stedet op-

fandt man traktatvældet. I EU har man simpelthen en lov, der fortæller, hvordan underskud og balance skal se ud, og det er baseret på en politik, der er skrevet af folk, der politisk ligger et sted mellem Liberal Alliance og Venstre.

Så nytter det jo ikke, at man i Grækenland har valgt et venstrefløjsparti med en anden tilgang. Der står i traktaterne, at hvis man vil være med i den fælles mønt, så har man at følge den politik, som er nedfældet – uanset regering.

Men det er ikke nok for trojkaen (EU og ECB og IMF) at henvise til traktaterne. De har også selv ad flere omgange overtaget den økonomiske styring og fortalt, hvordan man konkret skal følge opskriften. Altså formuleret den lovgivning, de mener, at det græske parlament skal vedtage.

Trojkaen har krammet på dem og har hele tiden gjort opmærksom på, at hvis Grækenland ikke følger kravene, så kan de ikke få næste rate af det lån, som ellers er blevet aftalt. Det er hverken fornuftigt eller rimeligt, at EU og ECB og IMF skal bestemme,

hvordan den økonomiske politik skal føres – helt ned til, at de vil skrive de love, parlamentet skal vedtage. Hvad skal der så holdes valg for, når der reelt er indført diktatur?

Men som de siger i Bruxelles: ”Sådan er det jo.” Når man ikke kan betale sine regninger, så bliver man sat under administration. Det er altså et helt land, der de facto er erklæret teknisk konkurs og bliver behandlet som børn, der ikke kan finde ud af at klare tingene selv.

Men netop den ide, at man ikke kan klare sig selv, den vil vi i Folkebevægelsen gerne slå en pæl igennem. Selvfølgelig kan Grækenland klare sig uden for euroen, og uden for EU som sådan, og det kan alle de 27 medlemslande.

Faktisk vil vi hævde, at økonomien i de fleste lande ville klare sig meget bedre uden for EU, hvor man ville få de demokratiske rettigheder tilbage, selv kunne bestemme og tage ansvar for den politik, der skal føres for at få økonomien på fode igen.

Århus, 2. juli.

Asylansøgeren rammes - det er kun starten

I dag rammes asylansøgeren – i morgen bliver det dig. Den parole kommer hurtigt til at gælde gruppe efter gruppe af mennesker. I dag kontanthjælpsmodtageren – i morgen dig. I dag sygedagpengemodtageren – i morgen dig.

Selvom vi allerede har været igennem et reformhelvede, så starter Venstre-regeringen gennemførelsen af DA's (Arbejdsgiverforeningens) plan for den fuldstændige afskaffelse af de danske sociale ydelser. Første skridt i DA's plan "Veje til at øge beskæftigelsen i Danmark" er en beskæring af de sociale ydelser for asylansøgere ned til SU-niveau.

Dansk Arbejdsgiverforening dikterer en ny reformbølge i et langt hurtigere tempo, end den tidligere regering kunne levere, selvom de godt nok gjorde sig umage. Nu skal der tages det endelige

opgør med det sociale system, vi kender, siger DA. I alt 28 nye store reformer inden for hele det sociale område skal fjerne halvdelen af alle de ydelser, vi kender i dag, og sætte ydelserne ned.

Des-integrationsminister Inger Støjberg leverede første skridt med et "straksforslag" i Folketinget i begyndelsen af juli om at ydelsen for asylansøger pr. dags dato sættes ned på SU-niveau. Efter sommerferien kommer endnu et lovforslag om, at det også skal gælde for de asylansøgere, der allerede er i Danmark.

Sudanesiske flygtninge på Rådhuspladsen i København
13. juli 2015. Foto: Erling Skov Madsen

Både ministeren og de fire partier bag forslaget – Venstre, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og de Konservative – erkender blankt, at det ikke giver færre asylansøgere, sådan som de ellers påstår. At straffe asylansøgere og deres børn er bare en markering, siger de.

Regeringen har i sit regeringsgrundlag

Syrien: Amerikansk besættelse i slow-motion

Det rapporteres i de borgerlige medier at 'USA og dets allierede' har optrapet bombardementerne i Irak og Syrien betydeligt i den senere tid. Det betyder også at de danske bombetogter er blevet intensiverede. Den amerikanske plan for Syrien ser ud til at være en langsom besættelse og omdannelse af landet til en føderation i forbindelse med at Assad-styret forsvinder.

Nu taler den britiske regering og den ny danske V(DF)-regering om at deltage i og optrappe bombekrigen i Syrien, som de to lande – blandt USA's allernærmeste partnere i den fortsatte 'krig mod terror' – indtil videre ikke her været engageret i. Deres deltagelse i krigen mod IS har indtil nu været begrænset til Irak.

Der lægges op til et nyt kapitel i den langtrukne syriske krig. Den er indledt med massive amerikanske 'og dets allieredes' massive bombninger af Islamske Stats 'hovedstad' i Syrien - Raqqa - og Aleppo-provinsen..

Efter fire års 'borgerkrig' og massive bombardementer ligger store dele af Syrien i ruiner

Efter tolv års terrorkrig i Irak og fire års vestligt støttet 'oprør mod Assad', der har ført til proklamationen af kalifatet Islamisk Stat i Syrien og Irak, befinder begge lande sig i en katastrofal økonomisk og humanitær situation. Fire millioner syrere er på flugt, mange titusinder er blevet dræbt. USA's og dets allieredes bombetogter betyder nye massive ødelæggelser, større nød og flere flygtninge - samt mange civile ofre.

Efter at IS er udråbt som 'terrorgruppe' og USA og dets allierede har proklameret krig til den bitre ende, har Vesten angiveligt ændret fokus i Syrien. Nu vil man ikke længere støtte IS (eller grupper der har tilsluttet sig IS), men derimod såkaldte 'moderate oprørere'.

Problemet for USA og Vesten er, at disse 'moderate oprørere' ikke eksisterer som en egentlig militær og politisk kraft – på trods af at der er brugt milliarder og atter milliarder af dollars på at finansiere Assad-modstandere med våben og moderne udstyr. Det meste er gået til IS.

Der har ikke været gennemført fredsforhandlinger med henblik på afslutning af krigen i Syrien. De vestlige bombardementer i Syrien sker uden aftale med den syriske regering, som krigshandlinger også rettet mod den. Man har konsekvent afvist at indgå aftaler med Assad-regimet og stadig fastholdet, at Assad skal fjernes som 'betingelse for fred'.

varslet, at der i alt skal spares én milliard kroner på udlændingeområdet. Den nye aftale ventes at give 400 millioner kroner i statskassen. Så dette er bare starten, lover de fire partier.

Lavere sociale ydelser betyder fattigdom, afsavn, isolation og færre muligheder. For asylansøgere og flygtninge betyder det desuden dårligere muligheder for integration. Sådan lyder det fra en lang række humanitære organisationer og flygtningeorganisationer.

Nedskæringerne og stramningerne på asylområdet er ikke bare indfrielse af valgtrusler. Det er en veltillægt start, hvor man tager den svageste, mest retsløse og forsvarsløse gruppe først. Og hvor man under de kommende megastore nedskæringsreformer kan henvise til, at asylansøgere har det værre end andre grupper. Regeringen er kommet i arbejdsgiver-tøjet.

De amerikanske hensigter i Syrien belyses i et dokument, udarbejdet af den berygtede og indflydelsesrige tænketank Brookings Institution. Det har titlen "Deconstructing Syria: Towards a regionalized strategy for a confederal country."

Dokumentet skitserer en amerikansk (vestlig) slow-motion besættelse af Syrien, som allerede er i gang - under påskud af 'krigen mod IS'. Krigen mod Syrien og Assad-regeringen er en uerklæret krig.

Metoden er ifølge Brookings-dokumentet at oprette en række 'sikre zoner' i Syrien, kontrolleret af USA og marionettrupper, støttet blandt andet gennem Tyrkiet.

Til syvende og sidste skal det nuværende Syrien opdeles i en række 'autonome' regioner og omdannes til en føderativ stat - en tilsvarende proces som længe har været i gang i Irak. Religiøse og etniske skillelinjer bruges til at omtegne landkortene.

Gud, Lomborg og Mette Frederiksen er tilbage

Af Dorte Grenaa

Venstres mindretalsregering og dens store nedskæringsaftale med Kommunernes Landsforening blev reddet på målstregen - af Socialdemokratiet.

Mette Frederiksens første handling som formand for Socialdemokratiet var at redde røven på en ekstremt upopulær nyliberal Venstre-regering ved at stemme for nedskæringer på skoler, ældre og børn.

Så meget for, at med Mette Frederiksen som formand lovede det godt for at presse Socialdemokratiet til venstre. Det var en gruppe unge opadstigende socialdemokrater ellers begyndt at spinde drømme om på venstrefløj. Det er klogt ikke at lægge sine forhåbninger til modstand mod regeringens kyniske politik i den kurv, der står Socialdemokratiet på. Og der er heller ingen grund til at være målløs, som Enhedslistens Pelle Dragsted.

Socialdemokratiet fik det godt betalt, siger de. Fremover har Venstre så lovet at stemme for Socialdemokratiets kommunale nedskæringsaftaler, når de kommer til magten. Hallo! En pagt mellem Venstre og Socialdemokratiet om at udgøre et fælles magtmonopol for fortsat nedskæringspolitik af værste EU-skuffe!

Hvordan var det Socialdemokratiets valgparole var? "Det Danmark du kender" eller noget i den stil. Man kender i hvert fald Mette Frederiksen og Socialdemokratiet igen - nu som et skygemedlem af en V(DF)-regering.

Ja, for Dansk Folkeparti vil også stemme for Venstres minusvækst (dvs. nedskæringer) i de kommunale budgetter. Ligesom de også stemmer for, at der fjernes øremærkningen af en milliard kr. til ældreområdet.

DF mener, at de selv hverken har del i eller ansvar for ulykkerne, selvom de stemmer for. DF får ført til protokols, at de er kede af det. Og så tror de måske,

Dorte Grenaa
på KPnetBlogs

ingen vil lægge mærke til, at de kunne have stoppet nedskæringerne på ældreområdet lige her.

En anden, for hvem fakta og almindelig logik heller ikke spiller nogen rolle, er miljøcharlatanen Bjørn Lomborg, Anders Fogh Rasmussens gulddreng, der ikke tror på klimaforandringer og beskyttelse af miljøet. Han vil den ny klima- og energiminister have ind igen direkte på finansloven. Han skal være Venstres og blå bloks stemme i miljødebatten.

I det hele taget påtager de nye Venstreministre sig rollen som korsridere og bannerførere for nyliberalismen - mod alt, hvad der er progressivt og demokratisk, og som har rod i virkeligheden.

Danmark har fået en videnskabsminister, der forkynner, at Gud skabte jorden. Han ved ikke lige, hvordan det gik til, men man kan sagtens dyrke både tro og videnskab på samme tid, forkyndte han forleden og satte trumf på ved påstå, at Niels Bohr mente det samme.

Videnskabsministeren måtte dog krybe til korset og indrømme, at han heller ikke vidste noget om Niels Bohr og hans påståede tro. Til gengæld er han garanten, siger ministeren, for at videnskabsfolk kan dyrke deres videnskab frit i Danmark uanset deres tro.

Dyrke deres videnskab uanset tro! Hvilket frit land for videnskaben Danmark er blevet med Venstre ved magten!

En Gud skal de dog sværge troskab til: erhvervslivets og pengenes gud, hvem al forskning skal tjene. Nyliberalismens gud, som både blå og rød blok dyrker.

Irak-kommission lukkes:

Fogh og Co. skal for et krigsforbrydertribunal

Udtalelse fra Stop Terrorkrigen

Løkke-regeringen har noget at skjule om dansk krigsdeltagelse og vil derfor nedlægge Irak- og Afghanistan-kommissionen, der vil bringe ubehagelige sandheder om VK(O)-regeringen under Anders Fogh for dagen. Der protesteres mod nedlæggelsen fra mange sider. Men arbejdet for at komme til bunds vil fortsætte, f.eks. i form af et folkeligt og uafhængigt tribunal.

Venstre-regeringens første handling efter sin dannelse var at meddele at Irak- og Afghanistan-kommissionen opløses. Kommissionen har været undervejs i mere end tre år, og dens rapport ventedes i 2016.

Den ny regering forsøger sig med et kriminelt *coverup* af krigsforbryderen Anders Fogh og hans regerings forberedelser til og deltagelse i en folkeretsstridig og ulovlig krig.

Anders Fogh og Co. har løjet hele vejen igennem over for den danske offentlighed, og også over for folketetinget. Det gælder ikke bare hans berygtede udtalelse op til krigen: *“Saddam Hussein har masseødelæggelsesvåben. Det er ikke noget, vi tror, det er noget, vi ved.”* Det gælder også hele optakten til krigen og efter dens iværksættelse, hvor Fogh og Co. – ligesom Bush og Blair – bevidst fuskede og manipulerede med fakta for at gennemføre og sikre en vis støtte til den ulovlige krig og dannede et kriminelt netværk og en international sammensværgelse i den hensigt.

Irak-kommissionen skulle blandt andet besvare spørgsmålet om, hvornår Fogh-regeringen aftalte med USA at gå i krig, samtidig med at den over for den danske befolkning fastholdt, at der ikke var truffet beslutning om krigsdeltagelse. Kommissionen skulle også undersøge det manipulerede 'juridiske grundlag' for krigen, som oplagt er i strid med international ret og FN's konventioner.

Først i dag – næsten 13 år efter Foghs første USA-besøg hos Bush og ti år

efter lækket af Downing Street Memo – ser der ud til at gå hul på den danske byld.

Et klassificeret mødereferat fra Statsministeriets arkiver, som avisen Politiken har set og refererer, viser, at Anders Fogh Rasmussen den 27. marts 2002 under et møde i Pentagon med USA's daværende vicekrigsminister Paul Wolfowitz gav tilsagn om dansk støtte og deltagelse i Bushs ulovlige krig, da han erklærede, at *'Danmark vil til sin tid utvivlsomt yde sin støtte'*.

Det er sådant dybt belastende materiale om krigsforbryderen Anders Fogh Rasmussen, tidligere Venstre-formand,

statsminister og NATO-generalsekretær, og om hele den daværende VK(O)-regerings kyniske manipulation og bevidste vildledning, som de for næsten enhver pris vil undgå kommer frem.

Det vil utvivlsomt få ikke bare politiske, men også juridiske konsekvenser ved at blive belyst. Krigsforbrydelser forældes ikke.

En planlagt forbrydelse mod menneskeheden

Den danske antikrigsbevægelse imødegik Fogh-regeringens krigsløgne og opbyggede en omfattende massebevægelse under navnet Ingen krig mod

Irak. Nej til krig og terror/Stop Terror-krigen afslørede allerede før krigens start Fogh-regeringens løgne om masseødelæggelsesvåben og dens opsathed på krig.

Forløbet op til Irak-krigen i marts 2003 var betændt, og antikrigsbevægelsen er siden vendt tilbage til dette spørgsmål mange gange. I en pressemeddelelse fra 2005 sagde Dorte Grenaa, talsperson for Stop Terrorkrigen:

- Vi har i Danmark aldrig fået den virkelige historie om, hvordan Danmark blev en af Bushs nærmeste allierede i denne ulovlige krig. Hele forløbet op til krigen viser, at Fogh-regeringen fulgte den samme linje som Bush og Blair for bevidste løgne og bedrag af offentligheden. Hvad vi ikke ved, er, hvornår Fogh lovede USA, at Danmark ville være med i den ulovlige krig. Vi har en formodning om, at det blev aftalt under Foghs USA-besøg i marts 2002, hvor han førte samtaler med både Bush og Donald Rumsfeld og modtog dessiner om, hvordan han skulle agere som formand for EU's ministerråd i det kritiske andet halvår af 2002.

- Vi håber at der vil være mod nok i administrationen til at lægge dokumenter herom, sådan som det er sket i England, såfremt disse beviser på planlægning af krigsforbrydelser ikke er destruerede. Fra den danske antikrigsbevægelses side opfordrer vi kraftigt medier og politikere, der er imod den danske kollaboratørpolitik og krigsdeltagelse, til få alvor at beskæftige sig med disse spørgsmål.

I en artikel om Downing Street Memo – de lækede britiske regeringspapirer om Blairs og engelsk krigsdeltagelse – konstaterede Klaus Riis i Kommunistisk Politik, at Fogh gik direkte i Blairs fodspor:

”Og Danmark? Anders Fogh stod i denne periode i tæt forbindelse med Tony Blair. Hans første udenlandsrejse i december 2001 gik til Downing Street. 25. marts 2002 besøgte han for første gang Bush i Det Hvide Hus, diskuterede Irak og erklærede fuld støtte til Bushs ’krig mod ter-

ror’. Den 27. marts drøftede han detaljer med Paul Wolfowitz.

De tre krigskammerater foregav i de følgende måneder, at de meget nødtigt ville i krig. Det var ’absolut sidste udvej’. Det skulle gå gennem FN. Men: ’Det er for sent, når først giftgassen er spredt over én af vore store byer’, sagde Fogh i åbningstalen til folketinget 1. oktober 2002.

Krigen var besluttet og i gang.”

De danske medier har indtil nu overhovedet ikke omtalt Downing Street Memoet. Ingen hemmelige danske regeringspapirer fra 2002 er fundet frem.

Allerede umiddelbart efter Anders Foghs første besøg hos George W. Bush i marts 2002 rejste Kommunistisk Politik spørgsmålet om, hvorvidt

Tribunal

Foghs forpligtende tilsagn om deltagelse i Irak-krigen blev afgivet dér – og konstaterede, at Danmark skulle trækkes med i en ulovlig krig.

Det var også under dette besøg, Fogh erklærede, at Danmark nu skulle have nye angrebskrigsfly, Joint Strike Fighter – et projekt, som endnu ikke er gennemført på grund af den store folkelige modstand.

Foghs omlægning af dansk udenrigspolitik til krigspolitik kaster lange skygger.

Fogh og Co. for et krigsforbrydertribunal

Regeringspartiet Venstre under Lars Løkke har gode grunde til at frygte, hvad der kommer frem ved Irak- og Afghanistan-kommissionens undersøgelser. Det er derfor, den skal nedlægges.

Men længe før den blev nedsat, har antikrigsbevægelsen kæmpet for at få stillet Anders Fogh, Per Stig Møller og Co. til regnskab for deres kriminelle handlinger som regering.

Allerede i 2004 udarbejdede antikrigsbevægelsen et foreløbigt anklageskrift mod Fogh og Co.

Det hedder her bl.a.

”Statsminister Anders Fogh Rasmussen et al deltog før den ulovlige aggressionskrig mod Irak i en international sammensværgelse med henblik på at planlægge, gennemføre og udløse denne krig, som krænker FN’s charter og international lov, med dansk deltagelse.

Herunder benyttede statsminister Anders Fogh Rasmussen sin stilling som formand for EU’s ministerråd op til den ulovlige krig til at bidrage til dens gennemførelse.

Anders Fogh Rasmussen vildledte som en del af den fælles plan for at udløse aggressionskrigen systematisk folketinget og den danske befolkning.

Allerede før folketingets flertal havde truffet (den ulovlige) beslutning om dansk deltagelse i den ulovlige aggressionskrig, havde Anders Fogh Rasmussen og hærledelsen givet tilsagn om dansk deltagelse til Bush-administrationen og beordret dansk militær i aktion.”

Bliver Irak-kommissionen nedlagt, må arbejdet med at få sandheden om den ulovlige danske krigsdeltagelse og hovedaktørernes roller fortsættes. Det allerede indsamlede materiale må granskes, og der må oprettes et uafhængigt og folkeligt tribunal med juridisk og politisk ekspertise, støttet af tilsvarende internationale bestræbelser.

Det skal ikke opgives at komme til bunds i den danske gren af en gigantisk forbrydelse mod menneskeheden – på linje med nazismens og fascismens krigsforbrydelser, som blev dømt under Nürnberg-tribunalet.

Stop Terrorkrigen vil medvirke til at sikre dette.

Stop Terrorkrigen

3. juli 2015

Unionstoget buldrer derudad: Nationalt demokrati skal helt væk

EU's køreplan for Euroens Forenede Stater i 2025

EU's såkaldte præsidentgruppe har fremlagt en køreplan for EU's fulde overtagelse af euro-landenes politiske beslutninger og økonomiske prioriteringer. I 2025 skal landenes finanslov fastlægges suverænt af EU-kommissionen – parlamenterne 'vil blive konsulteret'. Det er sidste skridt i opbygningen af Euroens Forenede Stater, den økonomiske og politiske supermagt EU.

EU's fem præsidenter – EU-kommissionens leder Jean-Claude Juncker, EU-topmødets præsident Donald Tusk, eurogruppens præsident Jeroen Dijsselbloem, Den Europæiske Centralbanks præsident Mario Draghi og EU-parlamentets præsident Martin Schulz – står i fællesskab bag en ny rapport med titlen 'Fuldstændiggørelsen af Europas økonomiske og monetære union'. På dansk er det blevet til 'Gennemførelse af Europas Økonomiske og Monetære Union'.

EU har konstrueret den økonomiske styringsmekanisme euroen og kræver nu også fuld politisk råderet over landenes politiske beslutninger for at få unionens 'potentiale' til at udfolde sig.

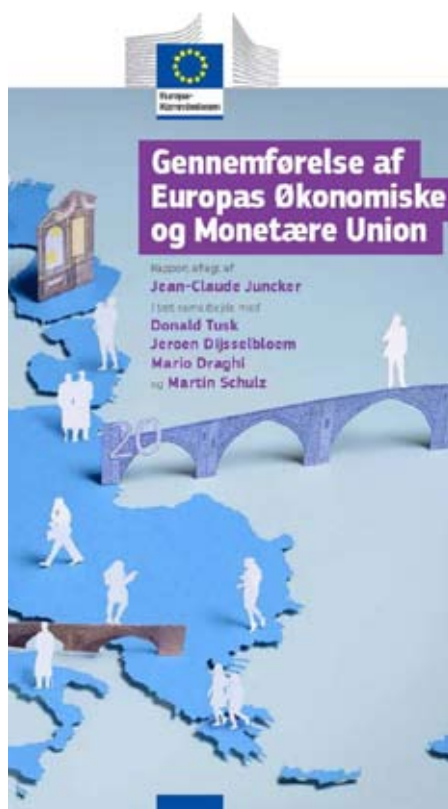
Som bekendt har danskerne ved to folkeafstemninger afvist euroen, men den danske krone følger euroen, og regeringerne følger euro-politikken. Danmark er så at sige p.t. hemmeligt medlem af euro-zonen.

Euroen 'en succesrig og stabil' valuta

Rapporten indledes med ordene:

"Euroen er en succesrig og stabil valuta. Den deles af 19 medlemslande og mere end 330 millioner mennesker. Den har bragt prisstabilitet til sine medlemmer og beskyttet dem mod udefrakommende ustabilitet."

'Præsidenterne' lever helt klart i en anden verden end borgerne i EU. Grækenland eller eurokrise findes ikke.

Unionstoget kører

Det kan med sikkerhed konstateres, at den fremherskende ustabilitet og krise for indbyggerne i EU-landene ikke bare er et resultat af kapitalismen, men er påført indefra af EU-systemet selv, og ikke mindst af euroen.

Grækenland er f.eks. i ekstrem grad presset ud i fattigdom og dyb krise gennem euro-medlemskabet og de medfølgende diktater og betingelser.

Som Jean Claude Juncker og den europæiske monopolkapital ser det, er problemet i forhold til Grækenland simpelthen, at grækerne stadig har en vis mulighed for at træffe deres egne politiske beslutninger. Det skal de ikke have, og det skal ingen af euro-landene have.

Eurolandene har centralt fastsat fælles pengepolitik og fælles rentesats. Men de beslutter selv deres finanslov. Det

er problemet. Den såkaldte økonomiske og monetære union – ØMU'en – er ukomplet. Nu skal unionen gennemføres fuldt ud, siger EU-præsidenterne i deres pressemeddelelse om den nye plan.

ØMU-opbygningen fuldføres på fire områder fra 1. januar 2016 til 2025.

Den fulde integration – som også forudsætter medlemskab af euroen – skal ifølge EU's plan indeholde en fuldt gennemført union på følgende områder:

- **Økonomisk union**
- **Finansiell union** med fjernelse af hindringer på det europæiske finansmarked for fri bevægelighed af kapital. Herunder:

En bankunion, der giver EU's centralbank overherredømme over medlemslandenes nationale banker. Første skridt 1. januar 2016.

En kapitalmarkedsunion for alle 28 EU-lande, der skal være klar i 2019. Den skal "fjerne barrierer for grænseoverskridende investeringer i EU". Barrierer opfattes her bl.a. som nationale regler, der regulerer investeringer. De skal erstattes af EU-standarder, så alle typer international kapital kan operere frit. Og f.eks. investere i dansk infrastruktur.

• **Finanspolitisk union**, der betyder, at de enkelte lande i EU ikke længere vedtager en national finanslov. I stedet vil de blive "inddraget og taget med på råd", efter at EU har lagt rammerne, prioriteringerne og retningslinjerne for budgettet.

• **Politisk union**, denne skal "danne grundlag at alt det ovennævnte gennem ægte demokratisk ansvarlighed".

Bankunionen, som Thorning-regeringen har søgt at tilslutte Danmark uden folkeafstemning, er det allerførste skridt i planen.

Juncker og Merkel: Gæt hvem EU-præsidenten er?

De nationale parlamenter skal fratages deres suverænitet og beslutningsmyndighed over den økonomiske politik overhovedet. De skal ifølge præsidentplanen nådigst tildeles 'en central rolle'!

Det skal nemlig være en fast regel, at "de nationale parlamenter skal involveres tæt i skabelsen af nationale reformer og stabilitetsprogrammer".

For en god ordens skyld skal det nævnes, at der ikke sættes nogen form for 'fælles europæisk demokrati' til afløsning af (resterne af) landenes nationale selvbestemmelsesret.

Køreplanen siger 100 % diktat fra EU's øverste autoriteter.

EU-parlamentet skal også 'inddrages', men skal ikke være besluttende myndighed.

Et land uden for euro-zonen som Danmark vil uden tvivl blive udsat for et omfattende pres for fuld tilslutning og integration.

Drømmeland EU

Rapporten beskriver i lyriske vendinger dette drømte EU i år 2025:

"Ved slutningen af fase 2, og når alt er på plads, vi en dyb og ægte ØMU sikre et stabilt og velstående sted for alle borgere i de EU-medlemsstater, der deler den fælles valuta, som andre medlemsstater kan tilslutte sig, hvis de er rede til det."

Det bliver vi i Danmark forhåbentligt aldrig. Virkelighedens EU har ikke været nogen reklame for tilslutning, så frivilligt og på demokratisk vis får de næppe Danmark ind i folden. I en meningsmåling i 2014 sagde 65 % NEJ.

Rigtig mange er godt klar over at EU's økonomiske politik ikke betyder 'et stabilt og velstående sted' for flertallet. Tværtimod øges fattigdommen, usikre arbejdsforhold og utrygheden i alle EU-lande. Selv i et af EU's rigeste lande, Tyskland, lever 10 % af arbejderne under fattigdomsgrænsen som såkaldt 'arbejdende fattige'.

Køreplanens faser

Køreplanen er opdelt i faser. I den første fase, som allerede er sat i gang med blandt andet Bankunionen, oprettes et europæisk finanspolitisk råd, der skal sikre bedre efterlevelse af 'reglerne' og en 'bedre funderet offentlig debat'.

Allerede i fase 1 skal der også tages nye skridt mod 'ansvarlighed'. Det er her, EU-parlamentet og de nationale parlamenter kommer ind. Der skal gennemføres debatter, hvor de 'lokale aktører' (dem, vi kalder politikere), EU-parlamentarikerne og EU's institutioner skal have 'dybtgående drøftelser om politiske prioriteter'.

I fase 2 skal alle de mellemstatslige ordninger ('lappeløsningerne', der har skubbet i retning af tættere union) in-

korporeres i traktaterne. Det gælder bl.a. europluspagten og aftalen om den fælles afviklingsfond og den europæiske stabilitetsmekanisme. Alt dette skal gøres til overnationale ordninger i EU og kræver en ny traktat for EU.

I fase 3 gennemføres den nye struktur for fastlæggelse af de enkelte landes budgetter.

Først vurderer EU den samlede situation i kommissionens årlige vækstundersøgelse og en række andre vurderinger. Der udarbejdes en liste over lande, der skal undersøges mere dybtgående for 'ubalancer'. Det kunne vel f.eks. være lande, som EU-kommissionen mener har for høje sociale ydelser, lønninger m.m.

Kommissionens vurderinger kan så debatteres i EU-parlamentet, uden at det har besluttende myndighed. Efter drøftelsen af prioriteter i EU's instanser vurderes landenes 'resultater'.

I denne fase 'inddrages' de nationale parlamenter, arbejdsmarkedets parter og civilsamfundet – efter at EU-kommissionens landespecifikke rapporter er udgivet, hvor de påpeger landenes 'udfordringer'. Der opereres også med at 'inddrage' arbejdsmarkedets parter på EU-niveau.

De endelige beslutninger tages af EU.

Unionstoget buldrer derudad

Også andre initiativer i retning mod fuld politisk, økonomisk og militær union forsøges gennemført, bl.a. planerne for at få handels- og investeringsaftaler på plads, der kommer til at stå over national lovgivning, og gennem reglerne om 'EU-kommissæren for bedre regulering' vetoet over beslutninger i EU-parlamentet og EU's topmøder. Det sidste har EU-kommissionen bare egenhændigt besluttet.

Unionstoget dundrer derudad, og vi må slås både for at fastholde de danske undtagelser/forbehold, der bremser EU's totale overtagelse af landets politiske styring, og samtidig for fuldstændig frigørelse fra unionens diktater gennem udmeldelse af EU.

EU-plan for 'Bedre regulering': Endnu et skridt mod monopolernes diktaturstat

EU-kommissionen har fremlagt en ny plan, der skærer ud i pap, hvis interesser EU er skabt for. Den bør få alarmklokkerne til at ringe og alle EU-modstandere til at lægge sig ekstra i selen for at få Danmark ud af EU. Det går kun én vej – mod et rent monopolernes diktatur.

I maj måned fremlagde EU's "kommis-sær for bedre regulering" Frans Timmermans et forslag, der er meget parallelle med de regler, som handels- og investeringsaftalen TTIP vil lægge ned over alle EU's medlemsstater.

Der er ikke tale om noget grundlæggende anderledes i forhold til EU's karakter, der for hver ny traktat er kommet tættere på at være en udbygget unionsstat uden demokratiske rettigheder og indflydelse for flertallet af befolkningerne i medlemslandene. En stat, hvor EU lovgiver til fordel for markedskræfterne.

Men med TTIP og det beslægtede 'undersøgelsesråd', der nu planlægges, tager unionen nye vigtige skridt vendt mod det store befolkningsflertal.

Det er skridt, som vil bringe EU nærmere dens grundlæggende idé: en fuldt udbygget monopolernes økonomiske og politiske diktaturstat uden national eller folkelig demokratisk indflydelse over egne forhold.

Ligesom TTIP vil indføre 'et regulerende råd', der skal godkende fremtidens standarder og rettigheder – eller mangel på samme – i både USA og EU-landene, ønsker EU-kommissionen at oprette det såkaldte "Regulatoriske Undersøgelsesråd", hvor kapitalinteresser kan sikre sig en mere direkte kontrol over lovgivningen.

EU gennemfører således på samme tid en deregulering og det, de kalder 'en bedre regulering'.

På de områder, hvor EU har regler, der begrænser industriens frihed i forhold til miljø, fødevarestandarder, arbejds-

betingelser m.m., sker der et såkaldt opgør med 'bureaukrati' og 'administrative byrder'.

Det er en deregulering, som ikke drejer sig om at afskaffe dumme bureaukratiske regler, men om at afskaffe regler til beskyttelse af sundhed og miljø og mod overudnyttelse af arbejdskraften og af vores natur, regler og love, som igennem tiden er tilkæmpet i de enkelte lande og overført til EU-regler.

Erhvervs- og Vækstministeriet skrev d. 19. maj:

"Europa-Kommissionen har i dag lanceret en fornyet europæisk indsats for bedre regulering. Kommissionen er stærkt inspireret af det danske Virksomhedsforum for enklere regler, som siden 2012 har leveret konkrete resultater til gavn for dansk erhvervsliv."

Her er dog ikke bare tale om at komme med gode idéer. Det drejer sig om en mekanisme, hvor det nye råd får beføjelser til at stoppe forslag fra Ministerrådet eller EU-parlamentet, hvis det nye 'råd' finder, at disse trækker EU-kommissionens forslag i en forkert retning.

Da den nye EU-kommission blev nedsat, blev der oven i købet indført en veto for kommissæren for bedre regulering, som han kan bruge over for nye forslag. Det kan gælde forslag fra Ministerrådet eller EU-parlamentet, men også fra andre kommissærer på deres forskellige områder.

Det Regulatoriske Undersøgelsesråd, som Erhvervs- og Vækstministeriet kalder 'en interessentplatform', skal bestå af én repræsentant fra hvert medlemsland og af 20 'markedseksperter', som udpeges af kommissæren for bedre regulering.

Rådet vil også have beføjelse til at kontrollere lovgivningen i de enkelte EU-lande. Er der andre love og regler på vej i medlemslandene end dem, EU øn-

sker på området, kan den nationale lovgivning stoppes af Reguleringsrådet.

Man kan argumentere for sine 'særregler', men Kommissionen og Det Regulatoriske Undersøgelsesråd har det endelige ord – med vetoet til erhvervslivets direkte repræsentant, reguleringskommissæren.

Man taler også om 'mere gennemsigtighed'. Det betyder her, at erhvervslivet skal ind omkring lovgivningen på et meget tidligt tidspunkt, så den kan blive tilpasset dets interesser. Det vil også gælde amerikansk baserede firmaer, inklusive de regelændringer, de ønsker, hvis TTIP bliver gennemført.

Beslutningerne skal fjernes helt fra de nationale parlamenter og også fra EU-parlamentet, hvis man skønner det nødvendigt.

EU-parlamentet har aldrig været tænkt som et reelt demokratisk parlament, men skabt til at give et skin af demokrati og skabe illusioner om EU, der kan fange kritikere op i uendelige debatter og forsøg på at ændre EU indefra. Men selv dette skindemokrati er blevet en torn i øjet på de egentlige beslutningstagere, de multinationale firmaer og kapitalinteresser, der har skabt unionen.

EU er opbygget, så dens udvikling og regelgrundlag ikke kan påvirkes gennem nogen form for demokratiske mekanismer fra medlemslandenes befolkninger, bortset de få gange, hvor det er lykkedes at kæmpe folkeafstemninger igennem.

Folkeafstemninger kan ændre kursen for det enkelte land ved at forhindre tilslutning til en ny traktat, men ikke ændre EU. Man kan stemme til EU-parlamentet, men man kan ikke ændre EU's grundlag.

Hvis vi ikke vil ende med at leve i en diktaturstat, må vi i Danmark kæmpe for at komme ud af EU, ligesom befolkningerne i de andre EU-lande må gøre det samme.

Mod nedskæringerne og krigenes EU! For international solidaritet!

Udtalelse fra det regionale møde af marxistisk-leninistiske partier og organisationer i Europa

Arbejderpartiet Kommunisterne er medlem af Den internationale konference af marxistisk-leninistiske partier og organisationer (IKMLPO/CIPOML). Denne forpligtende udtalelse for de underskrivende partier og organisationer blev vedtaget på den årlige regionale konference i Europa, der havde særligt fokus på udviklingen i EU og på det europæiske kontinent.

I årevis har EU og regeringerne i de forskellige lande pålagt arbejderne og folkemasserne en politik med nedskæringer og besparelser.

Resultatet af krisen i det kapitalistiske system, som forværres af denne nedskæringspolitik, er mere end 25 millioner arbejdsløse i EU, en massiv arbejdsløshed, hvor især de unge er dømt til en usikker tilværelse, men også ældre arbejdere lever med truslen om fattigdom. Nøden bliver større overalt, i byerne og på landet.

Med nedskæringspolitikken nedlægger den såkaldte vækst flere og flere arbejdspladser, mens den beriger de rigeste og de store aktionærer. Den betyder mere usikkerhed, lønsænkninger, drastiske besparelser på de offentlige budgetter: socialområdet, sundhed, uddannelse, offentlig transport osv.

Regeringerne gennemfører denne neoliberale politik og reformer på 'ordre' fra de store bosser og det finansielle oligarki, som ønsker at ødelægge de sociale og politiske goder, som arbejderklassen, de arbejdende og folkene har opnået i kraft af årelang kamp, og som de i dag går til modstand og kamp for at bevare.

De forskellige EU-traktater og politikker, især Maastricht-traktaten (og dens konvergenskriterier, som har indført euroen) har videreudviklet og uddybet denne politik vendt mod arbejderne og folkene. Det er sket under påkaldelse af dogmet om 'fri og ubegrænset konkurrence', der er synonym med organisering af alles kamp mod alle, med social

**CIPOML/
IKMLPO**

dumping, og af dogmet om 'liberalisering af arbejdsmarkedet', hvilket betyder frihed for cheferne til at fyre, til ekstraudbygning af arbejderne og usikkerhed om fremtiden.

Disse love og reformer har forskellige navne i de forskellige lande, såsom 'Hartz' i Tyskland, 'Macron' i Frankrig, Renzis 'jobskabelseslov' i Italien, Rajoys 'lov om arbejdernes mobilitet' i Spanien. Det er alle reformer med samme formål, nemlig at sænke prisen på arbejdskraften og gøre det lettere at fyre folk, udvikle stadig mere fleksibilitet og undergrave arbejdernes kollektive rettigheder.

I de seneste år har 'gældskrisen' tjent som påskud og retfærdiggørelse af en politik med privatiseringer, drastiske beskæringer af de sociale budgetter, afskaffelse af sociale sikkerhedsordninger, i en situation, hvor store dele af befolkningen bliver fattigere. Kvinderne, der arbejder i den offentlige sektor, er dem, der først bliver ramt af afviklingen af offentlige tjenester.

Det store flertal er ikke ansvarlige for gælden og gældskrisen. Den er et resultat af milliarder af offentlige midler brugt til at redde bankerne med bank-

pakker og til at hjælpe de store monopoler til at blive endnu større. De har tjent til at finansiere krige og oprustning og store offentlige anlægsprojekter, der har været ubrugelige for befolkningerne, men meget indbringende for de monopoler, der bygger og administrerer dem.

I alle lande i og omkring EU afvises EU's og de nationale regerings nedskærings- og reformpolitikker. Denne afvisning udtrykker sig i arbejdernes og folkenes modstand, i masseprotester, strejker osv., der bekæmper konsekvenserne af den neoliberale politik.

Det afspejler sig også ved valgene, hvor nedskæringsregeringer og -partier, uanset farve, i stigende grad afvises og sættes på porten.

Populistiske højrepartier og ekstreme højrepartier kan opsuge en del af den øgede utilfredshed med de partier, der har administreret nedskæringspolitikken, og opnår parlamentarisk fremgang med 'løsninger', der skal lede utilfredsheden på afveje, og som undgår at angribe det kapitalistiske system og udvikler nationalisme, opsplitning og fremmedhad. Nogle af disse partier lægger ikke skjul på deres fascistiske rødder, mens andre tilslører dem med social demagogi.

Men modstanden viser sig også på en progressiv måde ved at støtte kræfter, der tager kampen op mod den neoliberale nedskæringspolitik, mod livslangt gældslaveri, mod IMF's, Den Europæiske Centralbanks, EU's og de europæiske imperialistmagters diktater.

Vi udtrykker vores solidaritet med det græske folks kamp og fordømmer EU-ledernes afpresning

Det var, hvad der skete i Grækenland med Syrizas sejr i valget i januar. Bare det at udtrykke viljen til at 'genforhandle' gælden og bebude en afslutning af de enorme nedskæringer, som trojkaen har påtvunget Grækenland, har udløst

en intens kampagne med pression og afpresning fra lederne i EU-landene og repræsentanterne for IMF og for EU's institutioner for at gennemtvinge en fortsættelse af nedskæringspolitikken.

Disse ledes hadefuldhed viser, at de for enhver pris vil undgå, at en befolkning nægter at blive ved med at acceptere den nedskæringspolitik, som de pålægger 'deres' befolkninger. De ønsker ikke, at folkets, arbejdernes, og de unges kamp i Grækenland skal tjene som et eksempel for andre befolkninger i EU. De ønsker at undgå enhver 'smitte' fra denne modstand. Det er grunden til, at de ønsker at underkue den græske regering.

Det er ikke muligt at modstå denne pression uden en mobilisering af de græske arbejdere og det græske folk.

Men det er også nødvendigt at udvikle solidariteten, især fra de europæiske arbejderes og folks side. Vi arbejder hårdt for dette.

Vi må fordømme og lægge pres på regeringerne i EU-landene, især i de imperialistiske magter som Tyskland og Frankrig, for at de indstiller afpresningen af Grækenland.

Vi må kæmpe for, at den græske statsgæld annulleres.

Vi må udvikle kampen mod den samme nedskærings- og 'reform'-politik i alle landene.

Ned med "Fort Europa"

Hver dag synker fartøjer fulde af flygtninge fra Afrika og Mellemøsten, hvilket medfører talrige menneskers død. Hvis de opnår at komme i et EU, som opbygger stadig flere mure og barrierer af politi og militær, bliver de chikaneret af politiet i alle EU-landene. De er tvunget til at leve skjult, under umenneskelige forhold.

De er også syndebugke for den yderste højrefløj og fascistiske partier og organisationer, der gennemfører racistiske og fremmedfjendske kampagner, der taler om 'farerne' ved en invasion af

flygtninge.

Alle disse flygtninge, mænd, kvinder, børn, søger at undslippe elendighed og krige. De kommer fra Syrien, Østafrika, Sahel-landene – det vil sige fra lande, hvor imperialistmagter fører krig. Under påskud af 'krigen mod terror' føres der krige for at kontrollere mineralressourcer, olie og strategiske regioner, krige, som er led i den indbyrdes rivalisering mellem imperialistmagter og deres lokale allierede.

Med andre ord: Krigsmagerne er de hovedansvarlige for denne immigration.

På den ene side udvikler befolkningerne, som i Italien, solidaritet ved at byde flygtninge velkommen. På den anden side udvikler regeringerne stadig mere reaktionære politikker for at 'bremse immigrationen' og kriminalisere dem, der udvikler solidaritet med flygtningene.

Nej til krigspolitik og konfliktskabelse

Adskillige stater i EU deltager i imperialistiske krige i Afrika og Mellemøsten.

De europæiske imperialistmagters ledes beslutning om at integrere Ukraine i EU's økonomiske og politiske indflydelsessfære, og NATO's øgede oprustning langs Ruslands grænser for at støtte denne plan, samt støtten til de reaktionære og fascistiske kræfter i Ukraine, har skabt en meget spændt situation ved EU's grænser.

Vi ser, hvordan NATO øger sit engagement i Europa, med støtte fra lederne af flere lande i Østeuropa, især Polen og de baltiske lande. Dette sker samtidig med, at de øger deres militærbudgetter.

Den amerikanske imperialisme har i mange år sat sine allierede under pres for at 'dele forsvarsbyrden'.

Faren for krig i Europa er reel.

Vi kræver, at traktaten mellem EU og Ukraine ophæves, en traktat, der underlægger arbejderne og befolkningen i

Ukraine EU's økonomiske og politiske diktat.

Vi fordømmer konfrontationspolitikken mod Rusland, og vi opfordrer til tilbagetrækning af NATO's øgede militære optræning i regionen.

Vi opfordrer til at udvikle en bred folkelig mobilisering omkring parolen 'Ud af NATO', der er USA-imperialismens og dens allieredes væbnede gren, hvilket vil være et vigtigt skridt mod dens opløsning.

Vi opfordrer til overalt at udvikle masseprotesten mod de voksende oprustningsbudgetter.

Vi fordømmer politistaten

De imperialistiske magters deltagelse i 'krigen mod terror' i Mellemøsten, i Sahel, går hånd i hånd med udviklingen af mekanismer til overvågning og massekontrol og til stadig tættere koordinering mellem politi, civile og militære efterretningstjenester i tæt samarbejde med USA's efterretningstjenester, især gennem NATO.

I alle lande kan vi se, at der sker en kriminalisering af 'den sociale kamp', at de demokratiske rettigheder begrænses, navnlig retten til strejke, til at organisere og til at demonstrere. Angrebene rettes især mod de kampvillige organisationer og faglige aktivister, der fordømmer classesamarbejdet, som praktiseres af lederne, som 'forhandler' med bosserne og regeringerne om gennemførelsen af nedskæringspolitikken.

Vi opfordrer til at fordømme og bekæmpe den fascisering af statsmagten, som er ved at udvikle sig.

Myten om et EU med fred og fælles velstand kollapsede

Krisen i EU skærper modsætningerne i EU selv, mellem staterne, i hvert enkelt land, og især mellem de sociale klasser. Uligheden uddybes, spændingerne bliver stærkere

De økonomiske mekanismer udviklet af EU og i eurozonen forstærker den

ulige udvikling kraftigt og rejser i stadig højere grad i offentligheden spørgsmålet om opretholdelse af eurozonen, som den er nu.

I de lande, hvor folk har givet udtryk for deres modstand mod medlemskab af EU eller indtræden i eurozonen, udvikles modstanden mod EU.

Lande som Island, der har overvejet EU-medlemskab, har besluttet ikke at søge optagelse.

Overalt vokser modstanden mod EU, mod EU's politik og EU's anti-demokratiske måde at fungere på. I stadig bredere kredse er denne modstand også rettet mod EU's udvikling til en

imperialistisk blok i stadig skarpere konkurrence med andre imperialistiske magter og stadig mere aggressivt på det økonomiske og politiske plan mod beherskede lande i Afrika, Asien og Latinamerika.

Overalt vokser bevidstheden om, at det ikke er muligt at ændre EU indefra og at udvikle det til en såkaldt progressiv institution til gavn for befolkningerne.

Vi forsvarer betingelsesløst befolkningernes ret at bryde ud af EU, euroen og alle deres politiske og økonomiske mekanismer.

Paris, juni 2015

Støt de norske havnearbejdere!

Udtalelse fra det regionale møde af marxistiske-leninistiske partier og organisationer i Europa

Havnearbejderne er kendt verden over for sin internationalisme og for den aktive solidaritet, de udviser overfor arbejdere og søfolk, der kæmper for deres rettigheder. Nu er det havnearbejdere selv, der har behov for international støtte og solidaritet.

Havnearbejderne i Norge har været i konflikt siden november 2013, en periode på næsten 20 måneder. De er blevet chikaneret og arresteret af politiet. Deres eneste krav er, at arbejdsgiverne undertegner en kollektiv overenskomst og retter sig efter ILO-konventionen 137 (art. 3), som giver registrerede havnearbejdere fortrinsret til at laste og losse handelsskibe. Men denne ret bliver nægtet dem, nu også i Oslo havn.

I Oslo havn har kampen en ekstra international dimension, fordi det tyrkiske selskab Yilport Holding har fået "eneret" til at drive havnen de næste 20 år. Men Yilport nægter at forhandle

Markering i Oslo. Foto: revolusjon.no

en kollektiv overenskomst eller i det hele tale med arbejderne.

I stedet ansætter de ufaglærte arbejdskraft via vikarbureauer og lukker havnearbejdere ude fra deres job. Dette forsøg på at knuse havnearbejdernes fagforening og underminering af kollektive aftaler er helt uacceptabelt. Det er i realiteten et angreb på arbejderne i alle lande og i alle brancher.

De marxistisk-leninistiske partier og organisationer i Europa opfordrer alle arbejdere, fagforeninger og alle demokratiske kræfter til at vise deres solidaritet og boykotte Yilport indtil virksomheden ansætter de organiserede havnearbejdere i Oslo havn og underskriver kollektive overenskomster.

Arbejdere i alle lande førén jer!

Arbejderpartiet Kommunisterne, APK, Danmark
Arbejdernes Kommunistiske Parti i Frankrig, PCOF
Organisationen for genopbygning af Grækenlands Kommunistiske Parti (1918-1955)
Kommunistisk Platform, Italien
Den marxistisk-leninistiske gruppe Revolusjon, Norge
Spaniens Kommunistiske Parti (marxistisk-leninistisk), PCE(ml)
Arbejderpartiet EMEP, Tyrkiet
Organisationen for opbygningen af Det Kommunistiske Arbejderparti i Tyskland (Arbeit - Zukunft)

Nyheder hvor der kæmpes

Følg med

kpnet.dk

Kommunistisk Politik på nettet - hver dag

KPnetTV

Reportager fra gaden på youtube

KPnetavisen Facebook forum

Twitter @kpnetdk

Lyt til Oktober Radio på speaker

Deltag på kpnet.dk/blogs

Tegn abonnement på
månedssbladet
Kommunistisk Politik

kontakt: kompol@apk2000.dk

5000 dage: FredsVagten kan desværre ikke gå hjem endnu

Pressemeddelelse fra FredsVagten ved Christiansborg i anledning af, at vi nu har stået der hver dag i 5000 dage.

I 5000 dage har FredsVagten ved Christiansborg haft sin daglige demonstration for fred og fordragelighed. Vi står for at få magthaverne til at tænke i dialog og forhandlingsløsninger frem for i militære løsninger.

Men vi bliver nødt til at blive der en rum tid endnu, for det går slet ikke i den rigtige retning.

Siden den 19. oktober 2001 har vi stået der i protest mod, at Danmark følgagtigt gik med i USA's hævnagt på Afghanistan efter 9/11. Siden er det gået slag i slag med bl.a. Foghs grundlovstridige Irakkrig i 2001 og bombing og ødelæggelse af Libyen i 2011.

Mange havde store forhåbninger til Helle Thorning-Schmidts regering og til Obama som USA's præsident. Men skuffelsen var fæl: De har ufortrødent videreført Foghs og Bushs politik med blindt at løse konflikter i verden med bomber og droner.

Den kolde krig har NATO og EU genoplivet, ved at NATO rykker mod øst

og i øjeblikket kun tænker i militær og våbenmagt. I stedet burde Danmark tage initiativ til at genoptage de såkaldte sikkerhedskonferencer, som tidligere blev afholdt mellem øst og vest.

Siden 16. oktober 2014 har det danske militær i en hemmelig mission bombet i Irak med syv F-16-fly. Der er her otte måneder senere fløjet 379 missioner og anvendt 329 bomber. Hver bombe koster ca. en kvart million kroner, og de samlede omkostninger nærmer sig de 500 millioner kr. Hertil skal der bruges flere milliarder kroner til nye kampfly. Dagens pris er på 30 milliarder kr. – og mindst 100 milliarder kr. til brugsomkostninger frem til 2045.

Nu har det netop afholdte folketingsvalg så givet Dansk Folkeparti en fremgang fra 12,3 % til 21,1 %. En kedelig, markant opbakning til et parti, som hyl-der militære løsninger og ser staten Israel som en stat, der ikke må kritiseres. Det giver ikke fred i Mellemøsten.

Den dag vore politikere begynder at handle fredeligt, vil der ikke længere være grund til at stå på Pladsen. Når krigsgalskaben og den aktivistiske udenrigspolitik er blevet erstattet af fredsaktivisme, når open-for-business-politikken med styrkelse af dansk våbenindustri er blevet erstattet af jobskabelse i grøn vækst, og når alle soldater er hjemme igen med besked om, at der ikke bliver brug for dem mere, så afleverer vi gerne vores grej på Bymuseet.

Indtil da vil FredsVagten i varme og kolde dage fortsat lune sig ved for-bipasserende folks daglige positive tilkendegivelser og "Tak, fordi I står der".

**KRIG ER TERROR
FRED ER MULIG**

22. juni 2015
www.fredsvagt.dk/

4/7

Amerikas uafhængighedsdag – fejret i årtier i Rebild, og nu også Frederiksberg, - og herfra kan spredningen fortsætte under dette lands flag. Det danske nationale borgerskab – eller den lille tjener – har føjet og underlagt sig dette lands flag uden forhandling eller indsigelse i årevis bagud, - og som om dette ikke var nok betjenes nu også et andet flag – blå med gule stjerner. At betjene to flag giver travlhed, og skulle et nyt dukke op i horisonten, er der ingen betænkningstid, - den lille tjener står til rådighed, - arbejdet venter. - underdanigheden stinker.

N.B.

29. august kl. 14

Den 29. august udkommer Frede Klitgård's 'Sejrrigt oprør' hvor der afholdes reception med præsentation af bogen i Oktober Bogbutik, Vesterfælledsvej 1B. Alle interesserede er velkomne

- se mere på
haandslag.wordpress.com,

Kunstig minister

Tillykke, tillykke til den nye beskæftigelsesminister Jørn Neergård Larsen, afgående formand for Dansk Arbejdsgiverforening.

Her troede man, at Jørn efter et langt arbejdsliv brugt til at bekæmpe lønarbejdere endelig skulle nyde livet som senior golfspiller. Men nej, Jørn er en ægte ildsjæl. Derfor har han valgt at sige ja til en ministerpost i et land, som han selv kalder et "taberland".

Han er ikke selv folkevalgt, men ansat af Lars Løkke.

Manden med den tungeste post fra arbejdsgiversiden er nu ansat til at lave beskæftigelsesreformer til gavn for konkurrencestaten – til skade for lønmodtagerne i almindelighed og arbej-

derklassen i særdeleshed.

Nyliberalisme og borgerligt demokrati er her en cocktail, der får gammeldags Molotovcocktails til at ligne lynkinesere. Sikke en fest.

Jørn har længe ytret sig om taberlandets beskæftigelsespolitik. Han har været "frontkæmper" for, at førtidspensionen og sygedagpengene skal skæres med 4000 kr./mdl. Han er en mand med ud-syn og synes også, at arbejdsklausuler er "dyrt, dårligt og dumt". Kædeansvar og den slags pjat skaber kunstige mure og hæmmer Danmarks internationale konkurrence.

Henne i FOA sidder formanden og måber. Det traditionelle danske armslængdeprincip er reelt afskaffet. Med Jørns

indtræden i regeringen er der nu lukket op for, at særdeles magtfulde lobbyister kan få direkte lovgivende magt.

Når de fascistoide magthavere leger frontkæmpere i deres forsøg på at knække de svageste i samfundet, er det på høje tid, at de stærke og svage laver en enhedsfront mod dem. Enhedsfronter og folkefronter bliver resultatet af den politik, der nu vil blive ført.

De fascistoide magthavere bliver taberne i den kamp. Danmark er et vinderland med en stærk arbejderklasse i front.

Rejs jer op nu, kammerater.

Af Beate Wiberg

OKTOBER BOGBUTIK

København
Vesterfælledvej 1B
1750 København V
tlf: 91 86 28 82

Åbningstid:
alle hverdage 14-18

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Man-, ons- og fredag
12 - 17.00

Oktober - Århus Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C
Åbningstid:
fredag 14 - 17.00

Sæt kryds i kalenderen

Rødt og revolutionært sommertræf ved Vadehavet

Uge 31, fra torsdag den 30. juli - søndag den 2. august 2015

Invitation til fire spændende dage med politik og kammeratskab. Det bliver intense dage med diskussion og aktivitet, men også med tid til afslapning i det spændene naturområde ved Vadehavet (tæt ved Ribe) og mulighed for at træffe nye og gamle venner og kammerater. Sommertræffet er åbent for alle progressive for alle aldre.

Program:

- ★ Fra Ribus til Ryanair ★
- Ungdom mod nyliberalisme
- ★ Opgør med ghetopolitik og fremmedhad ★
- Ud af EU
- ★ Folketingsvalg 2015 ★
- Kampen om Kobane ★
- og meget mere.

Tilmelding og kontakt for mere information

Telefon 91 86 28 82
hverdage 14-18
Oktober Bogbutik,
Vesterfælledvej 1B, 1750
København V
info@oktobernet.dk

Arrangører: Foreningen
Oktober, APK, DKU m.fl.

EU-parlamentet giver grønt lys for TTIP:

Den folkelige modstand mobiliserer

EU-parlamentet stemte onsdag ja til en resolution, der bakker op om EU-kommissionens fortsættelse af forhandlingerne om TTIP. Men modstanden fortsætter, og store demonstrationer er under forberedelse. Den 10. oktober vil være europæisk aktionsdag.

Den udbredte modstand mod TTIP i EU-landene har betydet, at mange EU-parlamentarikere også udtrykker skepsis. Derfor har det taget lang tid at få bugseret et grønt lys til de fortsatte forhandlinger mellem EU og USA om de multinationales 'frihandelsaftale' TTIP.

For nogle af EU-parlamentarikerne er det modstand på skrømt. Det er lykkedes for disse at inddæmme den eksisterende modstand i EU-parlamentet gennem et kompromisforslag, der indeholder en vis kritik af den såkaldte ISDS-mekanisme. EU-parlamentet fungerer som demokratisk alibi for en fuldstændig udemokratisk overnational statsdannelse.

Det nu vedtagne kompromis ændrer kun overfladisk og uforpligtende på indholdet. Det stopper på ingen måde EU's kurs mod gennemførelsen af TTIP og monopolkapitalens store fælles transatlantiske union.

Skal den bremses, er det op til folkenes organiserede modstand, i hele Europa og Nordamerika.

En talsmand for det europæiske STOP TTIP udtaler efter afstemningen:

"Mere end 2,3 millioner europæere har skrevet under på Det Europæiske Borgerinitiativs krav om, at forhand-

lingerne om TTIP øjeblikkeligt bliver stoppet. Disse borgere blev totalt ignoreret i dag i EU-parlamentet.

Men vi vil sikre os, at disse stemmer vil blive hørt i de kommende måneder. Den 10. oktober tager vi initiativ til organisering af en europæisk aktionsdag mod TTIP og CETA (handels- og investeringsaftalen med Canada). Store demonstrationer er under forberedelse i Tyskland og Holland og i hundredvis af byer over hele Europa.

Vi fortsætter kampen for vores demokrati og love, for miljø og sociale rettigheder."

Kommunistisk Politik Indhold nr. 7 - 2015

TEMA; STOP V(DF)- REGERINGEN

Det græske folk rejser sig s. 2

Flere stemte blankt s. 3

Interview med Dorte Grenaa s.4

V(DF): Modstand fra dag et s.7

Krigens regering s.8

Storlandbrugets regering s. 9

*Solidaritet med det græske folk
s. 14*

*Gud, Lomborg og Mette
Frederiksen s. 17*

Krigsforbrydertribunal s.18

EU's køreplan til 2025 s. 20

*Mod krigens og
nedskæringerne EU!
For international solidaritet s. 23*

Verden ifølge Latuff

